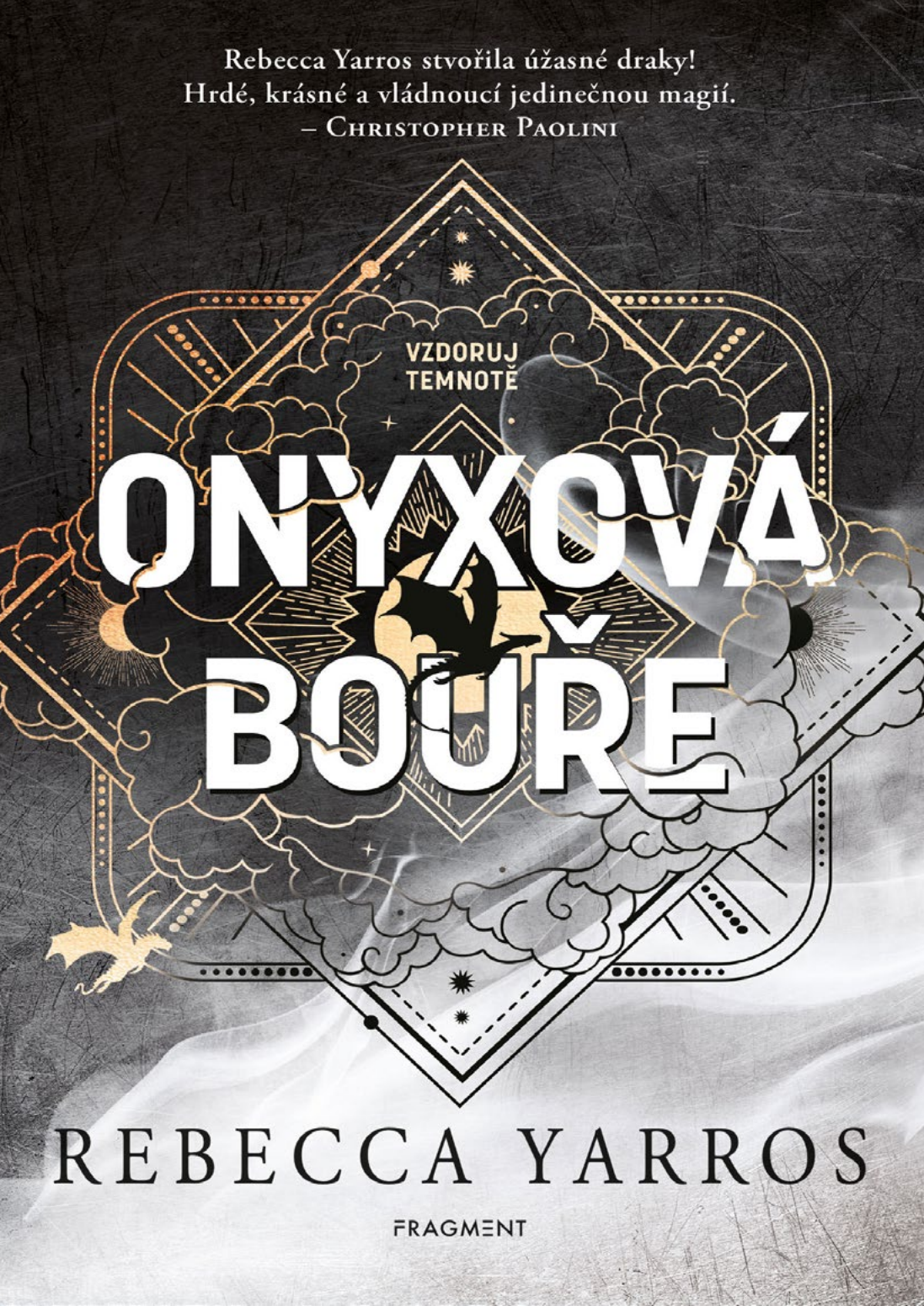

Rebecca Yarros stvořila úžasné draky!
Hrdé, krásné a vládnuící jedinečnou magií.

– CHRISTOPHER PAOLINI

VZDORUJ
TEMNOTĚ

ONYXOVÁ BOUŘE

REBECCA YARROS

FRAGMENT

Onyxová bouře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Yarros

Onyxová bouře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

REBECCA YARROS

přeložila Pavla Kubešová

FRAGMENT

Onyx Storm © 2025 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation © Pavla Kubešová, 2025

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC.

Cover art and design by Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes

Interior art by Bree Archer

Interior Endpaper map art by Melanie Korte

Cover images © Peratek; Romolo Tavani; VRVIRUS / Shutterstock.com.

Dmitri1ch / Getty Images

Edges images © KBL-loss; stopkin / Shutterstock.com. yanng / Depositphotos

ISBN tištěné verze 978-80-253-7219-7

ISBN e-knihy 978-80-253-7240-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7241-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7223-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Onyxová bouře je strhující dobrodružná fantasy
odehrávající se v brutálním a soutěživém prostředí
vojenské akademie dračích jezdců. Obsahuje prvky jako válka,
bitvy, zápasy, krev, násilí, zranění, smrt, úhyn zvířat, léčení,
smutek, otrava, popáleniny, nebezpečné situace, vulgarismy a sex.
Pokud jste na některý z těchto elementů citliví, prosím,
vezměte jejich přítomnost na vědomí a připravte se čelit bouři.*

*Těm, kteří nepatří k davu oblíbenců,
těm, které lze přistihnout, jak čtou schovaní pod psacím stolem,
těm, kteří mají pocit, že je nikdo nezve ven,
že nikam nepatří, že se za ně nikdo nepostaví.
Oblékněte si koženou uniformu. Proletíme se na dracích.*

JMÉNO

PROPOJENÍ

SIGNET SPECIALIZACE

(pokud nějaké existují)

VIOLET SORRENGAILOVÁ

TAIRN A ANDARNA

OVLÁDÁNÍ BLESKŮ

XADEN RIORSON

SGAEYL

OVLÁDÁNÍ STÍNŮ,
ČTENÍ ÚMYSLŮ

DRUHÁ LETKA, PERUŤ PLAMENŮ, ČTVRTÉ KŘÍDLO

IMOGEN CARDULOVÁ

GLANE

VYMAZÁVÁNÍ PAMĚTI

QUINN HOLLISOVÁ

CRUTH

ASTRÁLNÍ PROJEKCE

RHIANNON MATTHIASOVÁ

FEIRGE

PŘENOS PŘEDMĚTŮ

SAWYER HENRICK

SLISEAG

METALURGIE

RIDOC GAMLYN

AOTROM

OVLÁDÁNÍ LEDU

SLOANE MAIRI

THOIRT

ODČERPÁVÁNÍ

AARIC GRAYCASTLE

(pravým jménem Cam Tauri)

MOLVIC

SIGNET SE DOSUD
NEPROJEVIL

AVALYNN, BAYLOR A LYNX - PRIMÁNI, U NICHŽ SE DOSUD ŽÁDNÝ SIGNET NEPROJEVIL

CATRIONA CORDELLOVÁ

KIRALAIR

MANIPULACE S EMOCEMI

MAREN ZINOVÁ

DAJALAIR

BRAGEN, NEVE, TRAGER A KAI - LETCI NA GRYFECH

SVĚTOVÍ VŮDCCI

KRÁL TAURI MOUDRÝ - KRÁL NAVARRY

HALDEN TAURI - PRVNÍ V NÁSTUPNICKÉ LINII NA NAVARRSKÝ TRŮN

KRÁLOVNA MARAYA - KRÁLOVNA POROMIELU

VIKOMT TECARUS - PRVNÍ V NÁSTUPNICKÉ LINII NA POROMIELSKÝ TRŮN

*Následující text věrně převeď z navarrštiny do moderního jazyka
Jesinia Neilwartová, správkyň kvadrantu pisařů ve válečné akademii
v Basgiathu. Všechny události jsou pravdivé a jména všech
postav byla zachována k počtě odvahy těch, kteří padli.
Nechť jsou jejich duše poručeny Malekovi.*

Zajištění bezpečnosti Basgiathu a ochranného štítu nás vyšlo velmi draho,
a dokonce si vyžádalo život generálky Sorrengailové.

Je třeba pozměnit strategii. V našem nejlepším zájmu je
spojit se s Poromielem, i kdyby to mělo být jen dočasně.

– Z NALEZENÉ KORESPONDENCE GENERÁLA AUGUSTINA MELGRENA
JEHO VELIČENSTVU KRÁLI TAURIMU

V Malekově jménu, kam jde? Rozběhnu se tunely pod kvadrantem. Chci ho dohonit, ale noc je jako nejtemnější stín, v němž se mi Xaden ztrácí. Kdyby mě pouto našich draků nevedlo jeho směrem a občas nezmizela zář magických světél, nikdy by mě nenapadlo, že tam vůbec je.

Strach mě drtí v ledovém sevření a moje kroky jsou čím dál nejistější. Po bitvě, která nás málem stála Basgiath, celý večer skláněl hlavu. Bodhi a Garrick mu neochvějně stáli po boku, zatímco jsme čekali na zprávy o Sawyerově zranění. Ale co dělá teď, to absolutně netuším. Kdyby si někdo všiml sotva patrných, rudých prstenců kolem jeho duhovek, uvěznili by ho – a nejspíš popravili. Podle textů, které jsem studovala, v této fázi vyblednou, ale než se to stane, co by pro něho mohlo být tak důležité, že klidně riskuje odhalení?

Jediná logická odpověď způsobí, že mi po zádech přeběhne mráz, který nemá nic společného s chladem kamenného zdiva chodby, jenž mě studí přes ponožky. Jakmile mě z neklidného spánku probudilo cvaknutí zavíracích dveří, nebyl čas na obouvání, dokonce ani na navlékání zbroje.

„Žádný z nich neodpoví,“ ozve se Andarna. Prudce otevru dveře uzavřeného mostu zrovna ve chvíli, kdy se zaklapne jejich protějšek na vzdálenějším

konci. Byl to on? „*Sgaeyl je pořád... rozlícená a Tairn je cítit zuřivostí a lítostí zároveň.*“

Z důvodů, které si zatím nemůžu dovolit rozebírat, je to pochopitelné, ale i dost nepříhodné.

„*Chceš, abych se zeptala Cuira nebo Chradha –,*“ začne.

„*Ne. Ti čtyři se potřebují pořádně vyspat.*“ Bezpochyby se ráno setkáme při pátrání po zbylých veninech. Čím dál nejistějšími kroky přejdu mrazivý most a při pohledu z oken sebou trhnu. Předtím panovalo teplé počasí, které umožnilo řádění bouře, ale teď padá sníh tak hustý, že tvoří takřka neproniknutelnou záclonu a skrývá rokli oddělující kvadrant od hlavního basgiathského kampusu. Sevře se mi hrud a vypadá to, že mě oči už tak opuchlé pláčem začnou pálit čerstvým, zdánlivě nekonečným proudem slz.

„*Začalo to asi před hodinou,*“ pronese Andarna tiše.

V hodinách po... *na tohle teď nemysli...* začala teplota vytrvale klesat. Roztřeseně se nadechnu a přiměřu se nacpat všechno, s čím si momentálně nedokážu poradit, do hezké, neprodyšné krabičky a tu uložit hluboko v nitru.

Mámu už nezachráním, ale ať se propadnu, jestli dovolím, aby se Xaden nechal zabít.

„*Můžeš truchlit,*“ připomene mi Andarna, když vejdu do přeplněné chodby kvadrantu léčitelů. Obě strany kamenného tunelu lemuují zranění v uniformách všech barev a léčitelé vybíhají ze dveří ošetřovny a zase se vracejí zpátky.

„*Kdybych měla litovat každé ztráty, neměla bych čas na nic jiného.*“ K tomu poznatku jsem dospěla v uplynulých osmnácti měsících. Projdu kolem několika očividně opilých kadetů pěchoty, zkrátím si cestu skrz prostor, který se stal přelidněnou marodkou, a pátrám po stopách temnoty. Tahle část kvadrantu neutrpěla žádné škody, ale přesto páchne sírou a popelem.

„*Nechť je na tvou matku vzpomínáno! Na generálku Sorrengailovou, pochodeň Basgiathu!*“ zvolá jeden z terciánů. Beze slova odpočodu pryč, zatímco se mi zauzlovaný žaludek stáhne ještě víc.

Když minu další roh, na moment kratší než zadrhávající se úder srdce zahlédnu na pravé straně chodby tmavou skvrnu. Potom se přede mnou objeví schodiště k výslechové místnosti, které hlídají dva unavení strážci. Stíny se vrhnou dolů po schodech.

Zatraceně. Obvykle vítám, když mám pravdu, ale zrovna teď jsem doufala, že tomu bude jinak. Snažím se spojit s Xadenem prostřednictvím našeho duševního pouta, ale narazím na stěnu z chladného onyxu.

Musím proklouznout kolem těch strážců. Co by udělala Mira?

„Ta by toho tvého poručíka už dávno zlikvidovala a ani na okamžik by o svém rozhodnutí nezapochybovala,“ odpoví Andarna. *„Tvoje sestra je jezdec, který nejdříve koná, a teprve pak se ptá.“*

„Moc mi nepomáháš.“ To málo, co jsem snědla k večeři, hrozí, že se opět objeví venku. Andarna má pravdu. Kdyby Mira zjistila, že Xaden přijal energii ze země, rovnou by ho zabila bez ohledu na okolnosti, za jakých to udělal. Ale pokud jde o její sebejistotu? To není špatný nápad. Vylovím každíčký gram domýšlivosti, který dokážu vyškrábnout anebo předstírat, narovnáám ramena, zvednu bradu a pevným krokem vyrazím ke strážcům. V duchu se modlím, abych vypadala klidnější, než se cítím. „Potřebuju vyslechnout jednoho vězně.“

Muži se podíávají jeden na druhého a ten vyšší si odkašle. „Podle rozkazu generála Melgrena nesmíme dolů nikoho pustit.“

„Povězte mi,“ zvednu hlavu a založím si paže, jako bych byla ozbrojená všemi dýkami, které vlastním... anebo jako bych přinejmenším byla obutá, „kdyby vás od člověka zodpovědného za smrt vaší matky dělilo jen jedno rameno schodiště, co byste udělali?“

Ten menší skloní hlavu, takže je vidět řezná rána za jeho uchem.

„Podle rozkazu –,“ spustí znovu ten vyšší a zahledí se na konce mých copů, které se mi ve spánku zacuchaly.

„Je za zamčenými dveřmi,“ přeruším ho. „Žádám vás, abyste se pět minut dívali jiným směrem, ne abyste mi odemkli.“ Významně pohlédnu na klíč, který visí na jeho krvi potřísněném opasku. „Kdyby to byla *vaše* matka a kdyby svým životem zabezpečila obranný systém celého království, já bych vám stejnou laskavost dovolila.“

Ten vyšší zesíná.

„Goverson,“ šeptne ten menší. „To je ta vládkyně blesků.“

Goverson zabručí a zatne ruce svěšené podél boků. „Deset minut,“ řekne. „Pět za tvou matku, pět kvůli tobě. Víme, kdo nás dnes zachrání.“ Hlavou kývne ke schodišti.

On to ale *neví*. Nikdo z nich si neuvědomuje, jakou oběť přinesl Xaden, aby zabil mudrce... jejich *generála*.

„Děkuju.“ S podlamujícími se koleny vyrazím po schodech dolů a snažím se nevnímat palčivý puch vlhké hlíny, který zatíná drápy do mé vyrovnanosti. *„Nemůžu uvěřit, že se vydal sem dolů.“*

„*Nejspíš hledá informace,*“ poznamená Andarna. *„Nemůžu mu mít za zlé, že chce vědět, čím se stal.“* Touha v jejím hlase mě z mnoha důvodů vyleká.

„*Nestal se veninem bez duše. Pořád je to Xaden.*“ Můj Xaden,“ ohradím se. A zatímco tiše scházím po schodech, dál pevně lpím na tom jediném, čím jsem si jistá.

„*Ty přece moc dobře víš, co znamená přijímat energii ze země,*“ varuje mě.

Vím? Ano. Dokážu se s tím smířit? Rozhodně ne. *„Kdyby zcela ztratil sebe sama, dnes v noci měl nespočet příležitostí, aby mě vysál, zvlášť když jsem spala. Místo toho zajistil naši bezpečnost a riskoval odhalení, když mi celé ty hodiny seděl po boku. energii ze země přijal jen jedinkrát. Určitě dokážeme napravit všechna místa, kde mohla... pošramotit jeho duši.“* Nic víc nejsem ochotná připustit. *„Už vím, co si o tom myslí Tairn, a představa, že byste proti sobě bojovali, je vyčerpávající, takže prosím, pro lásku bohyně Amari, buď na její straně.“*

Pouto mezi námi zajiskří. „Dobře.“

„*Vážně?*“ zastavím se a dlaní s roztaženými prsty se opřu o zeď, abych udržela rovnováhu.

„*Jsem stejně neprozkoumaná záhada jako on, a ty mi přesto věříš,*“ pronese. „*Nebudu další bitvou, kterou bys musela vybojovat.*“

Díky bohům. Její slova mi prosáknou až do morku kostí a s úlevou svěsím hlavu. Do chvíle, než je vyslovila, mi nedošlo, jak moc jsem tohle potřebovala slyšet. „*Děkuju. A máš samozřejmě veškeré právo vědět, odkud pocházíš, ale já nepochybuju o tom, kdo jsi.*“ Jistým krokem zdolám zbývající schody. „*Jen ty sama by ses měla rozhodnout, jestli chceš najít svoji rodinu, a obávám se, že Melgren –*“

„*Během bitvy jsem spálila venina,*“ přeruší mě přívalem slov v rychlém sledu.

„*To jsi... udělala.*“ Svraštím obočí a pomalu sestupuju k výslechovým celám. Natolik mě překvapila proměna, která se udála s jejími šupinami, že jsem se vůbec nezamyslela nad tím, jak zničila toho temného vládce. Pokud vím, nikdy jsme nedokázali žádného spálit. Ani Tairn se o té možnosti nezmínil.

„Přemýšlela jsem o tom celou noc. Když změním barvu, vnímám najednou magii úplně jinak. Možná, že moje využití moci v tom okamžiku venina pozměnilo a oslabilo tak, že mu všude na kůži vyskákaly puchýře.“ Andarna zpomalí, aby zřetelně artikulovala, ale ne o moc.

„To by měnilo... všechno.“ Pode mnou zazní tlumené hlasy, a tak zrychlím krok. „Rozhodně to později prozkoumáme.“ Ne že bych chtěla rozkřikovat, že by Andarna mohla být naší nejnovější zbraní, zvláště když se rozšířila zvěst, že usilujeme o spojenectví s Poromielem. Co by mohlo být horší, než kdyby Andarnu ohrozilo naše vlastní velení? Kdyby po tom samém toužilo velení celého Kontinentu.

„Můžeš proti tomu bojovat, jak chceš, ale ta moc, která jí proudí v žilách?“ dobírá si ho Jack, a zatímco se blížím k poslednímu ohybu, slyším jeho hlas čím dál tím zřetelněji. „Existuje důvod, proč ji výše postavení chtějí. Můžu ti dát malou bratrskou radu? Zapluj do řady a na sex si najdi někoho jiného. Jestli se to tvoje neblaze proslulé sebeovládání v její přítomnosti jen zachvěje –“

„To bych nikdy neudělal,“ odsekne Xaden ledovým hlasem.

S dvojnásobně zrychleným srdečním tepem se zastavím před posledním ohybem schodiště a držím se z dohledu. Jack mluví o mně.

„Ani ty neovlivníš, které naše části podlehnou jako první, Riorsone.“ Jack se zachechtá. „A pokud mám mluvit z vlastní zkušenosti, sebeovládání mizí nejrychleji. Jen se na sebe podívej – čerstvě ses nakrmil ze zdroje a už jsi tady se zoufalou touhou po vyléčení. Uklouzneš a pak... No, jednoduše se dá říct, že ty stříbrné vlasy, do kterých ses zbláznil, zešednou stejně rychle jako zbytek jejího těla a že ty počáteční slabé prstence v očích za pár dní nevyblednou – zůstanou tam natrvalo.“

„To se nestane,“ vyštěkne Xaden každé slovo.

„Mohl bys ji přivést sám.“ Zařinčí řetězy. „Anebo bys mě mohl pustit a uděláme to spolu. Kdoví, třeba ji nechají žít jen proto, aby tě udrželi na řetězu do chvíle, než se z tebe stane učedník a úplně na ni zapomeneš.“

„Jdi do hajzlu.“

Zatnu ruce v pěst. Jack ví, že Xaden přijímal energii. Vyslepičí to prvnímu člověku, který ho bude vyslýchat, a Xadena zatknou. Zatímco se ti dva jen pár metrů ode mě hádají, moje mysl se rozběhne všemi směry, takže jejich slova se brzy rozplynou ve víru mých vlastních myšlenek. Bohové, mohla bych Xadena ztratit stejně jako –

Nemůžu. Nedokážu. Odmítám ho ztratit a nedovolím, aby on ztratil sám sebe.

Cítím, jak se mě zmocňuje strach, ale já ho udusím, odepřu mu vzduch, aby nemohl dýchat ani růst. Jediné, co je silnější než moc bzučící v mém nitru, je odhodlání, při kterém mi tuhne páteř.

Xaden je můj. Je mým srdcem, mojí duší, mým vším. Přijímal energii ze země, aby mě zachránil, a já prohledám klidně celý svět, dokud nenajdu způsob, jak zachránit jeho. I kdybych se měla dohadovat s Tecarusem o přístup ke všem knihám na tomhle proklatém Kontinentu anebo jednoho po druhém pochytyt temné vládce a vyslechnout je, najdu lék.

„Najdeme ho spolu,“ slíbí mi Andarna. *„Nejdříve vyčerpáme všechny nejbližší zdroje, ale pokud mám pravdu a změnou barvy svých šupin jsem toho venina bezděčně pozměnila, pak ostatní mého druhu budou jistě vědět, jak tuble techniku ovládnout. Jak změnit Xadena. Jak ho vyléčit.“*

Zajíknu se při představě, co nás to bude stát. *„I kdybys měla pravdu, nevyužiju tě –“*

„Já chci najít svoji rodinu. Obě víme, že když o mně teď tvoje velení ví, nevyhnutelně vydá rozkaz, abychom našly můj druh. Tak to raději udělejme po svém a z vlastních důvodů.“ Její tón je stále ostřejší. *„Sledujme všechny cesty, které by mohly vést k jeho uzdravení.“*

Má pravdu. *„Sledovat všechny možné cesty znamená porušit pár zákonů.“*

„Draci nepodléhají lidským zákonům,“ zareaguje tónem, který mi připomene Tairna. *„A protože jsi se mnou propojená, a jako Tairnova jezdčyně, jím už nepodléháš ani ty.“*

„Vzpurňá adolescent,“ zamumlám, zatímco v duchu už sprádám půl tuctu plánů, z nichž polovina by mohla fungovat. Dokonce i jako jejich jezdčyně bych mohla být obviněna z několika zločinů, což by si vyžádalo moji popravu... a popravu těch, kterým důvěřuju natolik, že bych je do toho zapletla. Souhlasně pokývnu na znamení, že chápu riziko, aspoň pokud jde o mě.

„Opět budeš muset před ostatními udržovat tajemství,“ varuje mě Andarna.

„Jenom ta, která pomůžou ochránit Xadena.“ Což v tuhle chvíli znamená, že musím zabránit Jackovi, aby se o tomhle rozhovoru někomu zmínil. Nesmím ho ale zabít, protože si nemůžeme dovolit vyšetřování, které by smrt našeho jediného zajatce vyvolala.

PROLOG

„Opravdu nemám požádat Cuira anebo Chradha –“

„Ne.“ Seběhnu posledních pár schodů. Kromě Bodhiho a Garricka je tu jen jedna osoba, které *můžu* důvěřovat, že upřednostní Xadenovy nejlepší zájmy před svými. A která může poznat celou pravdu. *„Pověz Glane, že potřebuju Imogen.“*

~~Dnes nezemřu.~~

Zachráním ho.

– OSOBNÍ DODATEK VIOLET SORRENGAILOVÉ
K BRENNANOVU DENÍKU

KAPITOLA JEDNA

O dva týdny později

Létání v lednu by se mělo považovat za porušení Kodexu. Když v burácející sněhové vichřici přelétáme hory poblíž Basgiathu, kvůli kvílícímu blizardu a neustále zamlženým leteckým brýlím vůbec nic nevidím. Doufám, že to nejhorší už máme za sebou, a tak rukou v rukavici sevru madlo sedla a pevně se držím.

„*Moc by se nehodilo, kdybych dnes zemřela,*“ pronesu skrz duševní pouto, které mě spojuje s Tairnem. „*Pokud se mě ovšem nesnažíš zachránit před Senáriem, kterého se mám dnes odpoledne zúčastnit?*“ Na rozkaz dostavit se ke královské radě maskovaný jako pozvání jsem čekala víc než týden, ale zpoždění je pochopitelné, protože v kampusu už čtvrtý den probíhají mírové hovory, jaké nemají obdoby. Poromiell veřejně vyhlásil, že odejde, pokud nebude dosaženo dohody do sedmého dne, a zatím to nevypadá moc dobře. Jenom doufám, že až dorazím, budou v přístupné náladě.

„*Chceš tu schůzku stihnout? Tak tentokrát nepadej,*“ odfrkne si Tairn.

„*Naposledy ti říkám, že jsem nepadla,*“ hádám se. „*Seskočila jsem, abych pomohla Sawyerovi –*“

„*Nepřipomínej mi to.*“

„*Nemůžete mě pořád vynechávat z hlídek,*“ přeruší nás Andarna z tepla a bezpečí Údolu.

„*Není to bezpečné,*“ upozorní ji Tairn už asi postě. „*I kdybychom nebrali v úvahu počasí, lovíme temné vládce, nelétáme jen pro radost.*“

„*V tomhle bys vážně létat neměla,*“ souhlasím a rozhlédnu se, jestli nevidím Ridoca a Aotroma, ale všude kolem je bílo. Sevře se mi hrud'. Jak máme v téhle chumelenici vidět, kde se nacházíme nebo kde jsou ostatní členové letky, anebo stovky metrů pod sebou zahlédnout temného vládce? Nepamatuju si brutálnější bouřky než ty, které v posledních dvou týdnech bičují válečnou akademii, ale bez –

Mámy. Drápy ostrými jako břitvy se mi do hrudi zaryje žal a já rychle zvednu obličej, abych cítila, jak mě na tvářích bolestivě štípe sníh, abych se soustředila na něco jiného a nepřestala dýchat, abych se nepřestala hýbat. Truchlit budu později, vždycky později.

„*Je to jen krátká hlídka,*“ zakňourá Andarna a vytrhne mě z myšlenek. „*Potřebuju trénovat. Kdoví, s jakým počasím se střetneme, až budeme pátrat po mém druhu.*“

Ty „*krátké hlídky*“ se ukázaly jako smrtící a já nehledám důvody k otesování Andarniny ohnivé teorie. Třebaže mají temní vládci v rámci působení ochranného štítu omezenou moc, pořád jsou to smrtelně nebezpeční bojovníci. Ti, kteří po bitvě neutekli, využili momentu překvapení a zvýšili počet jmen na seznamu mrtvých. První křídlo, Třetí křídlo i naše Perut' drápů utrpěly těžké ztráty.

„*Tak trénuj rovnoměrné rozložení dostatečného množství magie, abys udržela všechny svoje okrajové části v teple, protože tvoje křídla tuble váhu sněhu neunesou,*“ zavrčí Tairn do padajícího marastu.

„*Tvoje křídla tuble váhu sněhu neunesou,*“ napodobí ho posměšně Andarna. „*Ale tvoje přesto unesou tíhu tvého ega.*“

„*Najdi si nějakou ovci a nech dospělé pracovat.*“ Tairnovy svaly se pod mnou známým způsobem zatnou, a tak se co nejvíc, jak mi sedlo dovolí, předkloním a připravím se na střemhlavý pád.

Když přitiskne křídla k tělu a vrhne se dolů skrz bouři, najednou mám srdce až v krku. A zatímco se modlím k bohu Zihnalovi, aby se přímo pod námi nenacházel horský vrchol, vítr se mi snaží servat z hlavy zimní letectvou kapuci a kožené popruhy sedla se mi zařezávají do zmrzlých stehů.

Tairn vyrovná let a mně se trochu uklidní žaludek. Posunu si letecké brýle na čelo, prudce zamrčkám a podívám se doprava. V nižší letové výšce je bouře méně intenzivní a viditelnost lepší, takže zřetelně vidím horský hřeben tyčící se přímo nad letovým polem.

„*Vypadá to čistě.*“ Ve větru a padajícím sněhu, který připomíná spíš malé ledové střely než vločky, mi začnou slzet oči. Semišovými rukavicemi si vyčistím brýle a znovu si je nasadím.

„*Soubhlasím. Jakmile uslyšíme totéž od Feirge a Cruth, pro dnešek skončíme,*“ zabručí.

„*Říkáš to, jako bys považoval tři po sobě jdoucí dny bez setkání s nepřítelem za špatnou věc.*“ Možná, že jsme je opravdu všechny pochytili a zabili. My kadeti jsme zmasakrovali třicet jedna veninů v okolí Basgiathu, zatímco profesori pracují na vyčištění zbytku provincie. Bylo by to třicet dva, kdyby si někdo všiml, že jeden z nich žije mezi námi – třebaže jich sám sedmnáct zabil.

„*Znervózňuje mě to tiché*–“ Vítr nad námi zaskučí, až to zapraská, a Tairn trhne hlavou vzhůru. Okamžitě ho napodobím.

Ale ne.

Nebyl to vítr. Jsou to křídla.

Celé moje zorné pole zaplní Aotromovy drápy a zmocní se mě panika. Padá z bouřky přímo na nás.

„*Tairne!*“ vykřiknu, ale on už se stočí doleva a prudce změní směr letu.

Svět se zatočí, obloha a země si v odporném tanci dvakrát vymění místo a teprve pak Tairn s lupnutím roztáhne křídla. Ten pohyb způsobí, že několik centimetrů silná vrstva ledu na předních hranách jeho křídel popraská a zřítí se na zem.

Tairn namáhavě mávne křídly, během několika vteřin znovu nabere výšku a zamíří rovnou k hnědému mečoočasému drakovi, propojenému s Ridocem. Zhluboka, ale roztřeseně se nadechne.

Vzduch v plicích mi hoří vztekem, a než stihnu prudce zvednout štíty, abych ztlumila to nejhorší, co se šíří naším poutem, na jeden úder srdce mě zaplaví Tairnovy emoce.

„*Ne!*“ vykřiknu do větru, když se ocitneme po Aotromově levici, ale Tairn jako vždycky udělá, co chce, a zacvaká zuby jen pár centimetrů od Aotromovy hlavy. „*Očividně to byla nehoda!*“ Taková, která by ostatním drakům nestála za řeč.

Když Tairn varování zopakuje, menší hnědý mečoocasý drak zavřeští a pak odhalí krk na znamení, že se podrobuje.

Ridoc se na mě skrz sněhovou clonu podívá a rozhodí rukama, ale pochybuju, že by zahlédl, jak omluvně krčím rameny, než s Aotromem odletí pryč a zamíří k letovému poli.

Feirge a Rhi už se zřejmě ohlásily.

„*Vážně to bylo nutné?*“ Stáhnou štíty a Tairnovo a Andarnino pouto se jako povodeň vrátí zpět, ale zářící cesta ke Xadenovi je stále zablokovaná, utlučená na slabou ozvěnu své obvyklé přítomnosti. Ztráta neustálého spojení mě štve, ale on si nevěří – anebo nevěří tomu, čím se podle něj stal –, než aby ho opět otevřel.

„*Ano,*“ odpoví Tairn, který tu jednoslovnou odpověď zřejmě považuje za dostačující.

„*Jsi téměř dvakrát větší než on a očividně to byla nehoda,*“ zopakuju, když prudce klesáme k letovému poli. Neustálé hlídky složené ze sekundánů a terciánů rozšlapaly sníh v kaňonu na blátivou břečku.

„*Byla to nedbalost a dvaadvacetiletý drak by měl moc dobře vědět, že by se kvůli hádce se svým jezdcem neměl vzdalovat od houfu,*“ zabručí Tairn, ale když Aotrom přistane vedle Feirge, Rhiina zeleného dýkoocasého, jeho hněv se zmírní v rozčilené bublání.

Tairn zaryje drápy do zmrzlé půdy nalevo od Aotroma. Prudké přistání mi rozvibruje všechny kosti v těle, jako by se rozezvučel zvon. Největší část toho nárazu schytají bedra a podél páteře mi vybuchne bolest. Tu nejhorší prodýchám, se zbytkem se smírím a pokračuju dál. „*No, tomu říkám ladné přistání.*“ Škubnu brýlemi navrch hlavy.

„*Příště poletíš ty.*“ Otrepe se jako mokrý pes, až si musím rukama chránit obličej před ledem a sněhem odletujícími z jeho šupin.

Jakmile se přestane hýbat, zatáhnou za kožený popruh na sedle, ale přezka se zasekne na řadě nerovnoměrných, ohavných stehů, které jsem tam po bitvě vlastnoručně vytvořila. „*Zatraceně. Toble by se nestalo, kdybys dovolil, aby mi ho spravil Xaden.*“ Přinutím se vstát ze sedla, a zatímco si razím cestu po namrzlých šupinách a bodcích, které znám stejně dobře jako vlastní dlaň, snažím se nevnímat bolavý nárek svých chladem ztuhlých kloubů.

„*Temný ho přece nepřešekl,*“ odvěti Tairn.

„*Přestaň mu tak říkat.*“ Podlomí se mi koleno, takže rozhodím rukama, abych udržela rovnováhu, a s nadávkami určenými mým kloubům přelezu k Tairnově rameni. Po hodině strávené v sedle v těchhle teplotách si z podlamujícího se kolena nic nedělám. Mám štěstí, že vůbec můžu chodit.

„*Přestaň popírat pravdu,*“ vysloví Tairn zřetelně každé slovo té proklaté věty, zatímco já se vyhnu kusu ledu a připravím se na seskok. „*Jeho duše už mu nepatří.*“

„*Trochu to dramatizuješ.*“ Nenechám se znovu zatahnout do hádky na tohle téma. „*Jeho oči už jsou zase normální* –“

„*Tenhle druh moci vyvolává závislost. A ty to moc dobře víš, jinak bys nepředstírala, že v noci spíš.*“ Otočí krk jako had a pohlédne na mě zlatýma očima.

„*Já spím.*“ Není to tak úplně lež, ale rozhodně bych raději změnila téma. „*Přinutil jsi mě opravit sedlo, abych se z toho poučila?*“ Jak kloužu po Tairnově přední noze, můj zadek ostře protestuje proti každé šupině, ale nakonec šťastně přistanu v čerstvě napadaném sněhu. „*Nebo Xadenovi už ohledně mého vybavení nevěříš?*“

„*Ano.*“ Tairn zvedne hlavu nad moji a vychrlí oheň, aby zbavil jedno z křídel zbývajících ledu. Odvrátím se od závanu horka, které bolestivě kontrastuje s teplotou mého těla.

„*Tairne...*“ Podívám se na něj a obtížně hledám vhodná slova. „*Potřebuju před tou schůzkou vědět, na čí straně stojíš. Ať se soublasem Empyrea, nebo bez něho, nic z toho nemůžu udělat bez tebe.*“

„*Ptáš se mě, jestli podpořím nesčetné způsoby, jimiž máš v plánu koketovat se smrtí, abys uzdravila člověka, který je dávno ztracený?*“ Znovu stočí hlavu mým směrem.

Pouto s Andarnou zapraská napětím.

„*On není* –“ Přestanu se s ním dohadovat o slovíčkách, protože ve všem ostatním má pravdu. „*V podstatě ano.*“

Hluboko v hrudi zavrčí. „*Nepotřebuju si zahřívat křídla, abych byl schopný nést těžší břemeno na delší vzdálenost. Je to odpověď na tvoji otázku?*“

Má na mysli Andarnu. Prudce vydechnu úlevou. „*Děkuji ti.*“

Vyfoukne sloupec páry. „*Ale neochvějná podpora tebe, mé družky a Andarny v žádném případě neznamená, že bych věřil jemu.*“ Tairn zvedne hlavu na znamení, že domluvil.

„*Rozumím.*“ Následně se namáhavě vydám k rozšlapané stezce, kde čekají Rhi a Quinn. Ridoc, který už k nim taky míří, se Tairnovi vyhne širokým obloukem. Znečitlivělými prsty v rukavicích se snažím rozepnout vrchní tři knoflíky na límci kapuce, a než dojdou k ostatním, kožešinou podšitá látka mi konečně spadne z nosu i úst. „Bylo během letu všechno v pořádku?“

Vypadá to, že Rhi a Quinn jsou zmrzlé jako rampouchy, ale díky bohům zjevně nejsou zraněné.

„Ta jednotvárnost mě... znepokojuje. Nezaznamenali jsme nic, co by nám mělo dělat starosti. Jáma, kde se pálily wyverny, je plná popela a kostí.“ Rhi setrese sníh z kupuce a přetáhne si ji přes černé copy, které jí sahají k ramenům.

„Těch posledních deset minut jsme vůbec nic neviděli.“ Ridoc si zajede rukou do vlasů a po hnědých tvářích mu sklouznou nerozpuštěné sněhové vločky.

„Aspoň, že ovládáš led.“ Ukážu na jeho obličej, na němž k mé zlosti nezůstala jediná vločka.

Quinn si smotá blondaté kudrny do volného drdolu. „Ty se přece díky bleskům můžeš udržovat v teple.“

„Nehodlám to riskovat, když nevidím, co bych mohla zasáhnout.“ Zvlášť když jsem svůj jediný usměrňovač ztratila v boji. Zaletím pohledem k Ridocovi, za nímž vzlétá na hlídku řada draků z naší Perutě chvostů. „Kvůli čemu ses vůbec s Aotromem hádal?“

„Za to se omlouvám.“ Ridoc se ošije a ztiší hlas. „Chce se vrátit domů – do Aretie. Tvrdí, že do hledání sedmého druhu se můžeme pustit i odtamtud.“

Rhi přikývne a Quinn semkne rty do tenké čárky.

„Jo, to chápu,“ řeknu. V houfu je to poslední dobou běžný postoj, protože tu nejsme obzvlášť vítaní. Spojenectví mezi navarrskými a aretijskými jezdci se pár hodin po bitvě rozpadlo. „Ale jediný způsob, jak zajistit alianci, díky které můžeme zachránit obyvatele Poromileu, je zůstat tady. Aspoň prozatím.“

Navíc na tom, abychom tu zůstali, trvá Xaden.

„*Zůstává, protože tě před ním chrání navarrský ochranný štít.*“ Když Tairna ignoruju, vychrlí další oheň a zahřeje si druhé křídlo, pak se přikrčí a vzlétne s ostatními.

Když se vynoříme z tunelu pod horským hřebenem, který odděluje tréninkové plochy od nádvoří, je tam téměř prázdno. Před sebou vidíme sněhem pokrytou střechu kasáren, středovou rotundu, která spojuje jednotlivé budovy kvadrantu, a nalevo pak téměř celou nejjižnější střechu akademického křídla, kde na nejvyšší věži jasně hoří oheň stravující majetek našich mrtvých, přesně jak to požaduje Malek.

Možná mě bůh smrti prokleje za to, že jsem si nechala matčiny osobní deníky, ale není to tak, že bych v případě našeho setkání neměla pár slov na svou obhajobu.

„Podejte hlášení,“ nařídí Aura Beinhavenová z pódia, kde stojí s Ewanem Faberem – podsaditým, kysele se tvářícím velitelem toho mála, co zůstalo z navarrského Čtvrtého křídla.

„Výborně, vrátili jste se všichni.“ Zatímco si Ewan založí paže na hrudi a na jeho široká ramena padá sníh, z hlasu mu odkapává sarkasmus. „Dělali jsme si starosti.“

„Když jsme odcházeli, ten blb z Perutě drápů byl sotva velitelem letky,“ zamumlá Ridoc.

„Dnes ráno se nic mimořádného nestalo,“ oznámí Rhiannon. Aura přikývne, ale neuráčí se na to jakkoli reagovat. „Nějaké zprávy z fronty?“

Zkroutit se mi žaludek. Nedostatek informací je horší než mučení.

„Nic, co bych byla ochotná sdílet s bandou dezertérů,“ odpoví Aura.

Do hajzlu s ní.

„S bandou dezertérů, která ti zachránila zadek!“ Quinn jí ukáže zdvižený prostředníček. Pokračujeme dál a pod botami nám křupe sněhem pokrytý štěrk. „Navarrští jezdci, aretisti jezdci... Takhle to dál nejde,“ pošeptá skupině. „Jestli nehodlají přijmout *nás*, letci nemají šanci.“

Souhlasně přikývnu. Mira na téhle konkrétní věci zrovna pracuje – tedy ne že by to velení vědělo anebo dovolilo využít cokoli z jejich poznatků, i kdyby to mělo zachránit vyjednávání.

Nabubřelí pitomci.

„Deverová a Kaori budou zpátky každým dnem. Hned jak uschne královský inkoust na smlouvě, která nás, doufejme, omilostní za náš odchod, dají do pořádku basgiathské velení.“ Rhi nakloní hlavu, když z rotundy před námi vyjde Imogen. Jak schází ze schodů, kolem tváře se jí vlní různé vlasy. „Cardulová, zmeškala jsi hlídku.“

„Poručík Tavis mě poslal jinam,“ vysvětlí Imogen bez váhání, zatímco se k nám blíží. Pak stočí pohled ke mně. „Sorrengailová, potřebuju s tebou mluvit.“

Přikývnu. Dohlížela na Xadena.

„Dej si pozor, abys nezmeškala zítřejší hlídku.“ Rhi s ostatními se protáhnou kolem Imogen, ale v polovině schodů se zastaví a ohlédne se přes rameno, zatímco zbytek vejde dovnitř. „Počkat. Nemá se dnes vrátit Mira?“

„Zítř.“ Znepokojením se mi sevře krk. Jedna věc je přijít s plánem, ale druhá ten plán uskutečnit, zvlášť když se kvůli tomu mohou z lidí, které miluju, stát zrádci... zase.

„*Všechny možné cesty*,“ připomene mi Andarna.

„*Všechny možné cesty*,“ zopakuju jako mantru a narovnáám ramena.

„Výborně.“ Rhi se po tváři pomalu rozlije úsměv. „Až skončíš, budeme na ošetřovně,“ slíbí a vyběhne po zbývajících schodech.

„Ty jsi sekundánům prozradila, co má Mira za lubem?“ zašeptá Imogen obviňujícím tónem.

„Jenom jezdcům,“ odseknu stejně tiše. „Kdyby dopadli nás, byla by to vlastizrada, ale kdyby chytili letce –“

„Znamenalo by to válku,“ dokončí Imogen.

„Ridocu, tys nechal zamrznout dveře?!“ zakřičí Rhi z vrcholu schodiště. Celou vahou těla zalomcuje klikou na dveřích rotundy a teprve pak projde druhými o kus nalevo. „Vrať se a *okamžitě* to dej do pořádku!“

„No jasně. Povědět jim to byl skvělý nápad.“ Když se Ridoc uvnitř rotundy hystericky rozchechtá, Imogen si promne kořen nosu. „Vy čtyři představujete zatracenou nepříjemnost. Bude zázrak, jestli to zvládneme, aniž by nás popravili.“

„Nemusíš se do toho plést.“ Zírám na ni, dokud neuhne pohledem, o čemž se mi před osmnácti měsíci ani nesnilo. „Udělám to s tvou pomocí, nebo bez ní.“

„Tady je někdo pěkně podrážděný, co?“ Koutek úst se jí zvedne. „Uklidni se. Pokud Mira vymyslí plán, jedu v tom s vámi.“

„Ona neumí prohrávat.“

„To mi došlo.“ Imogenin pohled ztvdne a obě nás zasáhne sprška sněhu. „Ale řekni mi, prosím, že jsi té svojí děsivé čtyřce nevyklopila *úplně* všechno o tom, proč to děláme.“

„Samozřejmě, že ne.“ Zastrčím si rukavice do kapsy. „Ještě pořád je na mě našťvaný, že jsem to prozradila *tobě*.“

„Pak by měl přestat dělat hlouposti, které musíme krýt.“ Promne si ruce, aby se trochu zahřála, a společně vyjdeme po schodech. „Víš, potřebovala jsem s tebou mluvit o samotě, protože jsme se bavili s Garrickem a Bodhim –“

Ztuhnu. „Beze mě?“

„O tobě,“ objasní bez stopy provinilosti.

„Ještě lepší.“ Sáhnu po klice.

„Rozhodli jsme se, že bys měla přehodnotit, kde budeš spát.“

Sevru kliku pevněji a zvažuju, že jí dveřmi přerazím nos. „A *já* se rozhodla, že se všichni můžete jít vycpat. Neuteču od něho. Neublíží mi, ani když se přestal ovládat. Nikdy mi neublíží.“

„Řekla jsem jim, že přesně takhle zareaguješ, ale nebuď překvapená, když se budou ptát dál. Je dobré vědět, že jsi pořád takhle předvídatelná, když Riorson už není.“

„Jaký byl dnes ráno?“ Když vstoupíme do prázdné rotundy, obličej mi zrudne horkem a já si rychle stáhnou kapuci. Bez vyučování, nástupů nebo jakékoli snahy o řád by mělo být akademické křídlo opuštěné, ale společenské místnosti a shromažďovací hala jsou přecpané bezcílně se pohybujícími, ustaranými, znepokojenými kadety, kteří doufají, že přežijí další hlídku, a těší se, až si svoji frustraci vybijí na někom jiném. Všichni do jednoho by *vraždili*, aby se mohli zúčastnit hodiny analýzy bitev.

„Nevrlý a zatvrzelý jako vždycky,“ odpoví Imogen. Zamíříme ke kasárnám a ztichneme, když mjíme skupinu zírajících sekundánů z Prvního křídla. Je mezi nimi i Caroline Ashtonová, což znamená, že ji čtenáři pravdy očistili. Naštěstí pro nás je schodiště vedoucí ke kvadrantu léčitelů prázdné. „Uvažuješ, že mu povíš, co chystáme?“

„Uvědomuje si, že nás pošlou najít Andarnin druh. A pokud jde o zbytek? To vědět nechce.“ Když dorazíme k tunelům, kývnu na pár aretíjských jezdců z Třetího křídla, ale nepromluví, dokud nejsou z doslechu. „Má obavy, že by to mohl nechtěně prozradit – což je směšné, ale respektuju jeho přání.“

„Nemůžu se dočkat, až zjistí, že vedeš vlastní vzpouru.“ Zakření se a společně vstoupíme na krytý most do kvadrantu léčitelů.

„Není to vzpoura a já ji... nevedu.“ Xaden, Dain, Rhi – to jsou vůdci. Inspirují ostatní a velí pro dobro jednotky. Já jen dělám, co je třeba k záchraně Xadena.

„Ani misi vedoucí k objevení Andarnina druhu?“ Následuju ji, když prudce otevře dveře do kvadrantu léčitelů na druhé straně mostu.

„To je něco jiného. V tomhle případě spíš vybírám vhodného velitele.“ Snad nějakého najdu. Rozhlédnu se po přeplněné chodbě, a když míváme tiše spící pacienty, povětšinou ve světle modrých uniformách pěchoty, všimnu si skupiny písařů v kápích, kteří se mezi nimi pohybují. Bezpochyby proto, aby po bitvě vystavili přesný účet. „Zní to stejně, ale není to to samé.“

„Jasně.“ To slovo přetéká sarkasmem. „No, vzkaz jsem doručila, takže s tímhle rozhovorem končím. Dej mi vědět, až se Mira vrátí.“ Zamíří k hlavnímu kampusu. „Pozdravuj Sawyera a odpoledne ti přeju hodně štěstí!“

„Díky,“ zavolám a pak se obrátím k ošetřovně. Projdu dvoukřídlymi dveřmi a do nosu mě praští vůně bylin a kovu. Mávnou na Tragera. Patří mezi letce s léčitelským zaškolením, kteří dělají, co můžou, aby pomohli.

Odpoví mi pokývnutím od pacientovy postele a pak se natáhne pro jehlu a nit.

Pospíším si k nejbližšímu rohu a uhnu z cesty dalším léčitelům, kteří vyběhají z arkýřů oddělených závěsy, kde odpočívají zástupy zraněných, a zase se vracejí zpátky.

Od nejvzdálenějšího lůžka se ozve Ridocův hlasitý smích. Bledě modré závěsy jsou roztažené, v rohu leží hromada odhozených zimních bund a všichni sekundáni z naší letky se tlačí kolem Sawyerovy postele.

„Nepřeháněj,“ vyhrkne Rhiannon z dřevěné židle a prstem zahrozí Ridocovi, který sedí na posteli přesně tam, kde bývala spodní část nohy našeho kamaráda. „Jenom jsem poukázala na to, že je to stůl naší letky a že by měli –“

„Zvednout svoje zbabělé zadky a vrátit se k Prvnímu křídlu, kam patří,“ dokončí Ridoc a znovu se bláznivě rozesměje.

„To jsi neřekla.“ Sawyer zvedne koutek úst, ale do opravdového úsměvu to má daleko.

„Řekla.“ Jak se snažím vecpat do přeplněného prostoru, dávám pozor, abych nešlápla na Cat, která sedí s nataženýma nohama vedle Maren. Pak si sundám bundu a odhodím ji na hromadu k ostatním.

„Jezdce uráží spousta nejpodivnějších věcí.“ Cat povytáhne tmavé obočí a zalistuje Markhamovou učebnicí dějepisu. „My řešíme mnohem důležitější záležitosti, než jsou stoly.“

„To je pravda.“ Maren přikývne a dál si zaplétá tmavě hnědé vlasy do copu ze čtyř pramenů.

„A vůbec, jaká byla hlídka?“ Sawyer se bez pomoci vytáhne do sedu.

„Klidná,“ odpoví Ridoc. „Začínám si myslet, že už jsme je všechny dostali.“

„Nebo se jim podařilo utéct,“ přemítá Sawyer a světlo v jeho očích pohasne. „Brzy je budete moct pochytat.“

„Ne dokud neabsolvujeme.“ Rhi si překříží nohy. „Kadety za hranice neposílají.“

„Samozřejmě kromě Violet, která se vydá hledat sedmý druh, abychom tuhle válku vyhráli.“ Ridoc mě obdaří samolibým úsměvem. „Neboj, já ji ochráním.“

Nepoznám, jestli si dělá legraci, nebo to myslí vážně.

Cat si odfrkne a otočí další stránku. „Fakt si myslíš, že *tobě* dovolí letět? Vsadím se, že pošlou jen důstojníky.“

„V žádném případě.“ Ridoc zavrtí hlavou. „Je to její drak a její pravidla. Že jo, Vi?“

Všichni se ke mně otočí. „Za předpokladu, že budu součástí výpravy, poskytnu jim seznam lidí, kterým důvěřuju.“ Seznam, který už jsem tolikrát předělala, že ani nevím, jestli mám ten správný.

„Měla bys vzít celou letku,“ navrhone Sawyer. „Nejlíp fungujeme jako tým.“ Ušklíbne se. „Koho se tu snažím oblafnout? *Vy* nejlíp fungujete jako tým. Já sotva vylezu schody.“ Kývne k berlím vedle postele.

„Pořád jsi v týmu. Napij se.“ Rhi se natáhne k nočnímu stolku a přes vzkaz, podle všeho napsaným Jesiniiným rukopisem, mu podá cínový kalíšek.

„Z vody mi ta noha nedoroste.“ Sawyer si ho vezme a kovové ucho zasýčí a vytvaruje se podle jeho ruky. Podívá se na mě. „Vím, že říct něco takového je ode mě pěkně hnusné, když ty jsi ztratila mámu –“

„Bolest není soutěž,“ ujistím ho. „Pořád se děje tolik věcí.“

Povzdychne si. „Navštívil mě plukovník Chandlyr.“

Obrátí se mi žaludek. „Velitel vysloužilých jezdců?“

Sawyer přikývne.

„Cože?“ Ridoc si založí paže. „Sekundáni nechodí do penze. Umírají? Ano. Odcházejí do penze? Ne.“

„Já to chápu,“ začne Sawyer. „Jenom –“

Zničehonic se ošetřovnou rozlehne výkřik, ze kterého se nám rozklepou kolena a který vyjadřuje něco mnohem horšího než bolest – děs a hrůzu. Z nastalého ticha mě zamrazí až do morku kostí a zlá předtucha mi postaví chloupky vzadu na krku do pozoru. Tasím dvě dýky a otočím se čelem k hrozbě.

„Co to bylo?“ Ridoc seskočí ze Sawyerovy postele, a když vyběhnu směrem k otevřeným dveřím ošetřovny, ostatní mě následují.

„Je mrtvá!“ Kadet v modré uniformě vklopýtá dovnitř a spadne na kolena. „*Všichni* jsou mrtví!“

Šedivý otisk ruky na jeho krku se nedá s ničím splést.

Venínové.

Sevre se mi srdce. Během hlídky jsme na žádné nenarazili – protože už byli *tady*.

Nejvzácnější ze signetů – takové, které se objeví jednou za generaci anebo za století – se podle našich záznamů projevují souběžně s dalšími podobnými, vždy ve zlomových časech naší historie. Jen jedenkrát však po Kontinentu krácelo současně šest nejmocnějších.

Třebaže to musela být fascinující podívaná, raději bych se nedožil chvíle, kdy by k tomu opět mělo dojít.

– STUDIE O SIGNETECH OD MAJORA DALTONA SISNEROSE

KAPITOLA DVA

*J*sou uvnitř!“ zařičí Tairn.
„*To už mi došlo.*“ Vyměním původní dvě dýky za jiné se slitinou v jílcí, které mám připevněné na stehnech, a rychle jednu podám Sawyerovi. „Nikdo z nás dnes nezemře.“

Přikývne a dýku si vezme.

„Maren, chraň Sawyera,“ nařídí Rhiannon. „Cat, pomoz všem, kterým můžeš. Pojďme.“

„Hádám, že já mám... zůstat tady?“ zavolá za námi Sawyer a potichu zakleje, zatímco my ostatní sprintem vyrazíme mezi řadami lůžek.

Jako první dorazíme ke dveřím, kde Winifred drží kvilejícího kadeta pěchoty za paže. „Violet, nechod tam –,“ vyhrkne.

„Zamkněte dveře!“ křiknu, když proběhneme ven.

„Myslíš, že je to zastaví?“ zpochybní moji výzvu Ridoc. Vstoupíme do tunelu a z pohledu, který se nám naskytne, všichni tři prudce zastavíme.

Přikrývky na všech provizorních lůžkách jsou odhozené bokem a odhalují vysátá těla. Obrátí se mi žaludek. Jak k tomu mohlo dojít tak rychle?

„Zatraceně.“ Ridoc, který stojí napravo ode mě, tasí další dýku, když ze dveří ošetřovny vyběhnou dva jezdci, oba z Druhého křídla.

Natáhnu se ke Xadenovi a zjistím, že jeho štíty jsou nejenom zvednuté, ale i zcela neproniknutelné.

Je to nepřijemné, ale v pohodě. Zvládnou bojovat sama, a navíc mám s sebou Ridoca a Rhi.

„*Nemáš usměřňovač,*“ připomene mi Tairn. Což znamená, že nedokážu přesně mířit blesky, zvláště ne uvnitř.

„*Vždycky jsem byla mnohem přesnější s dýkami než se svojí mocí. Varuj jezdce, kteří strážejí ochranný štít.*“

„*To už jsem udělal,*“ odpoví.

„Zkontrolujte most!“ nařídí Rhiannon těm dvěma z Druhého křídla. Oba okamžitě vyrazí ke kvadrantu jezdců.

„*Až je zabijete, vynesete jejich těla ven, ať se můžeme pobavit jejich uskvařením,*“ navrhne Andarna.

„*Ted' ne.*“ Zklidním dech a snažím se soustředit.

„Mějte oči na stopkách,“ sykne Rhiannon hlasem pevným jako její ruka, která svírá dýku se slitinou v jílcí, a postaví se nalevo ode mě. „Pojďme.“

Tiše vyrazíme a rychle postupujeme chodbou. Já upírám oči vpřed, zatímco Rhi a Ridoc sledují situaci nalevo a napravo. Jejich mlčení mi prozrazuje všechno, co potřebuju vědět. Nikdo nezůstal naživu.

Procházíme zahnutou chodbou, mineme poslední lůžko, když vtom ze schodiště před námi seběhne písař. Utíká ze všech sil, až za ním vlaje roucho.

Přehodím si dýku v ruce a chytím ji za špičku. Srdce se mi rozbuší závratnou rychlostí.

„Kudy šli?“ zeptá se kadeta Rhi.

Písař si strhne kápi a odhalí rudě orámované oči s pavučinou červených žil, které se mu táhnou ke spánkům. Ne, rozhodně to není kadet. Sáhne si pod roucho, ale než se dotkne jílice meče, trhnu zápěstím.

Dýka se mu zaryje do hrudi na levé straně. Překvapeně vytřeští oči a nemotorně se zhroutí na zem. Ve zlomku vteřiny jeho tělo seschne.

„Zatraceně. Někdy zapomínám, jak jsi v tom dobrá,“ šeptne Rhi, a když znovu vyrazíme, důkladně zkoumá okolí.

„Jak jsi to věděla?“ zeptá se Ridoc tlumeně, a než spěšně odkopne skořápku těla bokem, vytáhne z ní moji dýku.

„Písař by běžel k archivu.“ Vezmu si ji od něho a pevně sevru jílec. „Díky.“ Bzuket moci je nepatrně slabší, ale pořád ho cítím a doufám, že dýka bude schopná další smrtelné rány.

Kolik písařů jsme s Imogen viděly cestou na ošetrovnu, aniž by nás napadlo, co se děje? „Krmili se tímhle způsobem a vůbec nikdo si toho nevšiml. Převlékli se za písaře.“

Z opačného konce chodby se k nám blíží dvě postavy v krémových uniformách. Ve světle magických světél se zatřpytí jejich primánské označení. Rychle se připravím na další hod.

„Sundejte si kápi,“ nařídí Rhi.

Obě postavy sebou trhnou a kadetka napravo si kápi rychle stáhne. Její kolegyni se při uposlechnutí rozkazu třesou ruce. Vytřeštěnýma modrýma očima spočine na těle u mých nohou. „Je to...“ zašeptá a zapotácí se, až ji kamarádka musí podepřít.

„Ano.“ Když se přesvědčím, že nemají v očích ani na spáncích stopu po rudé, skloním dýku. „Vraťte se do archivu a varujte ostatní.“

Dívky se otočí a rozběhnou se.

„Nahoru, nebo dolů?“ zeptá se Ridoc u schodiště.

Kdesi pod námi někdo vykřikne.

„Dolů,“ vyhrknu zároveň s Rhi.

„Výborně.“ Ridoc si protáhne krk. „Takže k mučírně, kde čeká nespočetný zástup čerstvě nakrmených temných vládců. Skvělá volba.“ Ujme se vedení, a když se Rhi zařadí za mě, přehodí si dýku do levé ruky a pravou připraví k ovládání síly.

Zády ke stěně seběhneme ze schodů. V duchu poděkuju Eranu Norrisovi, že v Basgiathu vybudoval kamenná schodiště namísto dřevěných, která by mohla vrzat... anebo hořet.

„*Věnuj pozornost současnosti, ne minulosti,*“ napomene mě Tairn.

Hluboko pod námi zařinčí kov. Je to pestrá směsice zvuků, od cinkání střetávajících se mečů až po uši drásající skřípání ocele o kámen. Ale zrychlit mě přinutí až šílený smích mísící se s bolestným nářkem a zvedne ve mně vlnu síly, která mi zapraská pod kůží.

„*Ovládni ji!*“ nařídí mi Tairn.

„*Bud' zticha,*“ okřiknu ho a prudce zvednu štítu, abych ho zablokovala, i když vím, že kdyby chtěl, kdykoli se dostane skrz.

„Přestaň si hrát s úlovkem a pomoz nám otevřít dveře!“ dožaduje se někdo zespoda. Pokud chtějí otevřít ty do cely, rozhodně *nejdou* na naší straně. Přišli si pro Jacka.

„Kolik strážců hlídá Barlowea?“ zeptá se šeptem Ridoc, když se přiblížíme k ohybu schodiště, za kterým už nás všichni dole uvidí.

„Dva –“ Rhiannonina odpověď zanikne v hlubokém bolestném stenu.

„Tak už jen jeden,“ odpovím a připravím si dýku v pravé ruce.

Jakmile se mi naskytne pohled na předsíň cely, zaletím očima k až příliš známému prostoru a rychle zhodnotím situaci.

Dva temní vládci v písařských uniformách lomcují nehybnou klikou od dveří Jackovy cely, zatímco nějaká žena tiskne meč s rudým jílcem ke krku poručíka, který má obě ruce probodnuté dýkami a přišpendlené k silné desce stolu. Další žena stojí ve stínu na druhé straně místnosti.

Když upoutáme její pozornost, z kápě jí vyklouznou dlouhé stříbrné vlasy. Zaletí ke mně strašidelným rudým pohledem a nepatrně vytřeští oči pod vybledlým tetováním na čele. Zkroutit rty ve škodolibém úsměvu, který ještě zvýrazní její rudé žíly na spáncích, a pak... zmizí. Krve by se ve mně nedořežal.

Zamrkám proti náhlému poryvu větru, který mi rozfouká prameny vlasů uvolněné z copu, a nechápavě se zahledím na prázdné místo, kde ještě před chvílí stála. Nebo jsem si to aspoň myslela. Mám snad najednou vidiny?

Rhi za mými zády zalapá po dechu, a tak bleskově přesunu pozornost k přibitému strážci. Zem pokrývá krev z jeho ran a při pohledu na dvě mrtvolky, jednu v krémové a druhou v černé uniformě, polknu žluč, která se mi hrne do krku.

Žena s mečem vykládaným drahokamy se prudce odvrátí od stolu, až ji krátké světlé vlasy narazí do ostrých lícních kostí a odhalí rozvětvené rudé žíly na spáncích.

Trhnu zápěstím pro případ, že by taky zmizela.

„Jezdci –“ Její varovný výkřik odumře ve chvíli, kdy jí moje dýka probodne hrdlo.

Ridoc se vrhne k těm dvěma u dveří, ale oba už jsou připravení. Jeden z nich tasí meč, který Ridoc zablokuje silným kusem ledu.

Seskočím po posledních dvou schodech a vrhnu zbývající dýku na toho druhého, ale tmavovlasý venin se nepřírozeně rychle pohne. Přikrčí se

a čepel se odrazí od kamenné stěny za ním. Já se mezitím rozběhnu ke krvácejícímu jezdci na stole.

Zatraceně!

Rhi přeskočí ženské tělo a vrhne se k Ridocovi. Já po cestě k jezdci nespouštím oči z muže, kterého jsem minula.

Venin mávne rukou a pošle mým směrem jakýsi stín.

„K zemi, Vi!“ vykřikne Ridoc. Vymrští ruce s dlaněmi otočenými dolů, a zatímco mi k obličejí letí ledové šipky, na holeních ucítím chlad.

Padnu na kolena a vklouznu za malý ledový štít. V tu chvíli mi nad hlavou proletí palcát, až to zasviští.

„Tu se stříbrnými vlasy ne!“ zařve temný vládce s mečem, zatímco se škrábu na nohy, které mi kloužou na kamenech pokrytých krví. „Potřebujeme ji!“

Aby mohli ovládat Xadenu? To určitě. Už nikdy se nenechám využít proti němu.

„Je můj! Ted!“ zvolá Rhi, a když se ohlédnou, zrovna se chystá vrhnout palcát na původního majitele, čímž mi poskytne čas, abych se konečně dostala k jezdci u stolu.

„Vydrž,“ prosím ho a položím mu dlaň na krk, abych zastavila krváčení, ale zarazím se, protože mu v hrudi zaševelí poslední dech a jeho tělo ochabne. Je pryč. Na kratičký moment se mi sevře srdce, ale pak vytáhnu další dvě dýky a otočím se k přátelům.

Tmavovlasý venin se pohybuje tak rychle, že připomíná rozmazanou šmouhu. Skrčí se před palcátem, který po něm hodila Rhiannon, a najednou se zjeví přede mnou, jako by tam stál celou dobu.

Jsou rychlí. *Až příliš* rychlí.

S bušícím srdcem mu přitisknu dýku k hrdlu a on mě zkoumavě pozoruje s odporným vzrušením v rudých očích. Síla mi zaplaví žíly a zahřeje kůži, až se mi postaví chloupky na pažích.

„No vida, vládkyně blesků. Obloha je daleko a oba dobře víme, že tímhle nožem mě zabít nemůžeš,“ dobírá si mě, zatímco mu žíly na spáncích *pulzují*. Za ním se Rhi s dýkou se slitinou v jílcí plíží směrem k nám, aby mohla udeřit.

V tu chvíli se v koutech místnosti zachvějí stíny a ústa se mi stočí do úsměvu. „Ani nebudu muset.“

Zlomek vteřiny předtím, než kolem nás vybuchnou stíny a okamžitě spolknou každičkou stopu světla a promění ji v nekonečnou čern, se mu v očích mihne zmatek. Já ty stíny vnímám jako *domov*. Kolem boků se mi omotají šlahouny temnoty a strhnou mě dozadu, než mě jemně pohladí po tváři, uklidní srdce a utiší moji sílu.

Místnost naplní křik. Následuje dvojí zuchnutí a já nepochybuju, že veškeré ohrožení mého života zmizelo.

O jediný úder srdce později se stíny vytratí a odhalí seschlá těla temných vládců. V hrudích jim zejí slitinové dýky.

Skloním zbraně. Ze středu místnosti ke mně kráčí Xaden a nad rameny mu při tom trčí jílce dvou mečů, které má neustále připevněné na zádech. Má na sobě zimní leteckou bundu bez jakéhokoli označení kromě hodnosti podporučíka a potřísněnou drobnými kapkami vody, které mi prozrazují, že byl venku ve sněhu.

Poručík. Stejnou hodnost měl strážce, který hlídal Barlowea.

A má ji taky Garrick, jenž stojí pod schodištěm za Xadenem, stejně jako téměř každý druhý důstojník dočasně umístěný v Basgiathu na jeho ochranu.

S tlukoucím srdcem důkladně přejíždím očima po Xadenově vysoké svalnaté postavě a pátrám po jakékoli známce zranění. Oči se zlatými flíčky se setkají s mýma, ale můj dech se uklidní teprve ve chvíli, kdy si uvědomím, že je v pořádku a v blízkosti jeho duhovek není ani stopa po rudé. Technicky možná patří mezi novice, ale vůbec v ničem nepřipomíná veniňy, proti kterým jsme právě bojovali.

Bobové, já toho muže miluju.

„Pověz mi něco, Violence.“ Podívá se na mě a v hranaté tváři mu zacuká sval, který mu rozvlíni snědou zarostlou tvář. „Proč jsi to vždycky ty?“

Za hodinu, poté, co podáme hlášení, nás plukovník Panchek, vrchní velitel kvadrantu jezdců, propustí a pošle pryč.

„Vůbec se nezdál být vyvedený z míry skutečností, že se veninové pokusili *osvobodit* Barlowea místo toho, aby šli po strážném kameni.“ Garrick, který přede mnou a Xadenem sestupuje po schodišti do akademického křídla, si prohrábne krátké tmavé vlasy.

„Třeba to nebyl jejich první pokus,“ ohlédne se na něj Rhi přes rameno. „Nikdo nás už pravidelně neinformuje o tom, co se děje.“

Nejsme tady v bezpečí. Ne že bychom někdy skutečně byli.

„Ale Panchek bude informovat další členy velení, že jo?“ zeptá se Ridoc, když sejdem do třetího patra.

„Melgren už to ví. Dole jsme byli jen dva.“ Xaden významně pohlédne na znamení vzpoury, které Garrickovi vykukuje zpod rukávu uniformy.

„Díky bohu, že Sorrengailová před svým odletem zapečetila dveře Barloweovy cely ochranným štítem.“ Garrick se nenamáhá objasnit, že mluví o mé sestře. „Dokud je někdo neotevře, Barlowe zvenčí vůbec nic neslyší ani nevidí, což znamená, že nemá šanci sbírat nové informace. A podle vzhledu kamenů, které v cele vysál, bude během týdne po smrti.“

Xaden se vedle mě napne a já se k němu v duchu natáhnu, ale jeho štíty jsou silnější než zdi téhle pevnosti.

„Nejsem to *vždycky* já,“ pošeptám mu a cestou do druhého patra se jemně dotknu jeho ruky.

Xaden si odfrkne, potom si proplete prsty s mými a přitiskne si hřbet mé ruky ke svým dokonale tvarovaným rtům. „Jsi,“ odpoví stejně tiše a zdůrazní to slovo polibkem.

Srdce mi poskočí stejně jako pokaždé, když se rty dotkne mé kůže, což se v posledních pár týdnech moc často nestalo.

„Víš, to, jak jsi je zlikvidoval v té naprosté tmě, bylo vážně drsnácký,“ – Ridoc zvedne prst – „ale já už jsem toho jednoho měl.“

„Neměl.“ Xaden přejede palcem po mém, a zatímco scházíme posledních pár schodů do přízemí, Garrickovi se ramena roztřesou tichým smíchem.

„Už jsem ho *skoro* měl,“ nevzdává se Ridoc a zakývá zvednutým prstem.

„Neměl,“ ujistí ho Xaden.

„Jak to můžeš vědět?“ Ridoc svěsí ruku.

Garrick si s Xadenem vymění podrážděný pohled a já potlačím úsměv.

„Protože jsi byl na jednom konci místnosti,“ odpoví Garrick, „a tvoje zbraň na opačné.“

„Ten problém jsem právě řešil,“ pokrčí rameny Ridoc, když zároveň s Rhi sestoupí do přízemí.

Xaden se zastaví a beze slov mě zataháním za ruku požádá, abych zůstala s ním, což udělám.

„Měli bychom zkontrolovat ostatní,“ vzhledne ke mně Rhi. „Jdeš do sálu?“

Přikývnu a obrátí se mi žaludek.

„Jsi připravená. To zvládneš,“ řekne se zábleskem úsměvu. „Máme tě doprovodit?“

„Ne. Běžte zkontrolovat letku,“ odpovím. Garrick se dál drží s námi. „Potom vás najdu.“

„Budeme čekat,“ slíbí Ridoc přes rameno, než spolu s Rhi zahne doleva a oba zmizí za rohem.

„Všechno v pořádku?“ obrátí se k nám Garrick a zkoumavě si prohlíží Xadenovy oči.

„Bude, pokud nám dopřeješ pět minut o samotě,“ odpoví Xaden.

Garrick ustaraně sraští obočí a podívá se na mě. Když přikývnu, uklidní se.

„Bohové. V noci ji necháváte, ať mi dělá chůvu, ne?“ Xaden se přimhouřenýma očima podívá na přítele.

„Nechovej se, jako bych *já* byl důvod, proč je potřeba tě hlídat,“ utrhne se na něho Garrick.

Kolem nohou se nám začnou plazit stíny.

„To je v pořádku,“ ujistím rychle Garricka, zatímco Xadenovi sevru ruku. „Já jsem v pořádku. On je v pořádku. *Všechno* je v pořádku.“

Garrick se podívá z jednoho na druhého a pak se otočí na patě. „Budu nablízku,“ upozorní nás, než zahne doprava za roh a zamíří k tělocvičně.

„Zatraceně.“ Xaden vymaní ruku z mého sevření a opře se zády o zeď, až jeho meče zařinčí o kamenné zdivo. S rozepnutou bundou si opře hlavu o rám okna. „Nikdy jsem si neuvědomil, jak mám rád samotu, dokud jsem o ni nepřišel,“ zasténá, až mu poskočí ohryzek. Ruce spuštěné podél boků zatne v pěst.

„Omlouvám se.“ Překonám vzdálenost, která nás dělí, a postavím se mezi jeho nohy. Pak ho pohladím po magických čarách znamení vzpoury na krku.

„Nemusíš se omlouvat. Garrick má plné právo dělat si starosti, když tě se mnou nechává o samotě.“ Přikryje mou ruku dlaní, skloní hlavu a pomalu otevře oči, kterých se nikdy nedokážu nabažít.

„Já ti věřím.“ *Není vidět ani stopa po rudé.*

„To bys neměla.“ Omotá mi paži kolem pasu a přitáhne si mě k sobě. Vzájemná blízkost mi okamžitě rozpálí kůži a způsobí, že mi žaludek příjemně poskočí. „Jsem si zatraceně jistý, že Garrick s Bodhim nespí u naší postele jen proto, že bych je kvůli tomu zabil už předtím, natož teď.“

Ne že bychom v té posteli dělali něco jiného, než spali. Já mu sice důvěřuju, ale on, při bohyni Dunne, sám sobě nevěří, aspoň ne dost na to, aby si dovolil ztratit nad sebou z jakéhokoli důvodu kontrolu.

„V duchu naprosté otevřenosti bych ti měla říct, že mě požádali, abych se zamyslela nad tím, jestli bych neměla spát někde jinde.“ Druhou ruku s roztaženými prsty mu položím na teplý hrudník.

V očích se mu zableskne a sevře mě ještě pevněji. „Možná bys vážně měla.“

„Na to zapomeň. Řekla jsem Imogen, ať se jde vycpat.“

Na tváři se mu objeví nepatrný úsměv. „O tom nepochybuju.“

„Přestanou nás otravovat, hned jak se uzdravíš.“ Přelétnu pohledem ostré linie jeho čelisti a výrazné lícni kosti až k černým vlasům, které mu spadly do čela. Pořád je to on. A pořád je můj.

Najednou jeho svaly pod mými prsty ztuhnou. „Jsi připravená předstoupit před Senárium?“

„Ano,“ přikývnu. „A neměň téma. Já pro tebe najdu lék.“ Vložím do těch slov každický gram odhodlání a povytáhnou obočí. „Pusť mě k sobě.“ Není to žádost. K mému překvapení stáhne štítý a třpytící se onyxové pouto mezi námi získá ostré kontury. „*Dnes jsi využil svůj signet. Za ochranným štítem.*“

Přikývne, pustí moji ruku a pevně mě obejmě oběma pažemi. „*Přijímal jsem energii od Sgaeyl.*“

Vychutnávám si, že cítím jeho tělo na svém, ale nepokouším štěstí a ne-snažím se ho políbit. „*To ona ti pověděla, že máme problémy?*“

Uhne pohledem a zavrtí hlavou. „*Pořád se mnou nemluví. Létání je teď brozná otrava.*“

Mám pocit, že mi pod tíhou smutku v jeho hlase snad praskne hrud. „*To je mi líto.*“ Vklouznu mu rukou na bedra a natočím hlavu, takže slyším tlukot jeho srdce. „*Nechá se obměkčit.*“

„*S tím nepočítej,*“ zavrčí Tairn varovně skrz naše pouto, ale já ho bezostyšně ignoruju.

Xaden si položí bradu na moji hlavu. „*Ona ví, že nejsem... celý. Cítí to.*“

S trhnutím se odtáhnu a vezmu jeho obličej do dlaní. „Ty jsi celý,“ šeptnu. *„Nevím, co jsi za přístup k té síle zaplatil, ale nijak tě to nezměnilo –“*

„Změnilo,“ odvěti. Pak sestoupí o jeden schod a vymaní se mi z náruče.

Napadá mě jenom jediná věc, jak mu dokázat, že se nezměnil. „Pořád mě miluješ?“

Střelí po mně pohledem. „Co je to za otázku?“

„Pořád. Mě. Miluješ?“ Vyslovím zřetelně každé slovo a vklouznu zpátky do jeho osobního prostoru, abych mu dokázala, že se jím nenechám zastrašit.

Vezme můj obličej do dlaní a přitáhne si ho k sobě, takže nás dělí sotva pár centimetrů – dost blízko na polibek. „Mohl bych dosáhnout hodnosti velmistra, vést armády temných vládců proti všem, na kterých nám záleží, vyčerpat veškerou energii Kontinentu a sledovat, jak každá žíla v mém těle rudne, a pořád bych tě miloval. To, co jsem udělal, na tom nic nezměnilo. Nevím jistě, jestli existuje *něco*, co by to mohlo změnit.“

„Vidíš? Pořád jsi to ty.“ Pohledem sklouznu k jeho rtům. „Říkat mi, že jsi schopný strašlivých věcí, zatímco mě pořád miluješ, je víceméně tvoje představa o předešlé.“

Oči mu potemní a přitáhne si mě tak blízko, až naše rty dělí jenom jeho zarputilost. „To by tě mělo děsit k smrti, Violet.“

„Ale neděsí.“ Stoupnu si na špičky a letmo se ho dotknu rty. „Nic, co se týká tebe, mě nemůže vyděsit. Já neuteču, Xadene.“

„Zatraceně.“ Spustí ruku a o krok ustoupí, takže mezi námi zase vytvoří prázdný prostor. *„Kvůli zvednutým štítům jsem netušil, že jsi ve výslechové místnosti, dokud jsem neseběhnul polovinu schodiště.“*

„Cože?“ Zamrkám. „A jak jsi věděl, že mi máš přijít na pomoc?“ Ticho mezi námi se protahuje a zlá předtucha mě přinutí přešlápnout, což zhorší bolest zad.

„*Vycítil jsem je,*“ odpoví konečně. *„Stejně jako oni vycítili mě.“*

Obrátí se mi žaludek a musím se opřít rukou o drsnou zeď, abych udržela rovnováhu. „To není možné.“

„Ale je.“ S pohledem upřeným do mých očí pomalu přikývne. *„Proto vím, že jsem se změnil. A přesně takhle jsme jich s Garrickem tento týden víc než tucet zabili. Cítím, že mě k sobě volají, stejně jako pod nohama cítím pulzující zdroj nepředstavitelné síly... protože jsem jedním z nich.“* Přimhouří oči. „Už jsem tě vyděsil?“

Někdy si o Violet dělám starosti. Má tvůj ostrovtip, bystrou mysl a neochvějnou laskavost, a to vše spojené s mou buldočí neústupností. Obávám se, že jakmile jednou někomu konečně věnuje své srdce, všechny tvoje dary a celá logika ustoupí hlasu lásky. A pokud její první dva milostné poměry naznačují, co bychom mohli očekávat... Bohové jí pomáhejte. Obávám se, má lásko, že naše dcera má otřesný vkus na muže.

— Z NALEZENÉ, NIKDY NEODESLANÉ KORESPONDENCE
GENERÁLKY LILITH SORRENGAILOVÉ

KAPITOLA TŘI

Xaden je *cítí*.

Zatočí se mi hlava a zaryju nehty do spár mezi kameny, jako by na tom závisel můj život. Ale to, že je cítí, přece ještě neznamená, že se vzdal části duše, ne? Vidím mu to na očích. Sleduje mě, čeká, že ho zavrhnou, ba co hůř, že ho odeženu, stejně jako jsem to udělala po Ressonu.

Možná je to mnohem strašnější, než jsem myslela, ale pořád je celý, pořád je to on. Jen se... zesílenými smysly.

Přinutím žaludek klesnout tam, kam patří, a přitom z Xadena ani na okamžik nespustím oči. „Ty, a vyděsit mě?“ Zavrtím hlavou. „Nikdy.“

„Tvých pět minut uplynulo,“ ozve se Garrick zpod schodiště. „A Violet čeká schůzka, na kterou se musí dostavit.“

Xaden střeží po příteli pohledem a jeho výraz se změní v něco nebezpečného. Odtáhne se ode mě.

„Řekla ti, že by podle nás měla spát jinde?“ Garrick zakrouží krkem, jako by se připravoval k boji.

„Řekla.“ Xaden vyrazí dolů a já se vydám za ním. „A já ti povím to samé, co odpověděla Imogen. Jděte se vycpat.“

„Chápu.“ Garrick mi věnuje prosebný pohled, ale já se na něho jen usměju. Vyjdeme z akademického křídla do překvapivě prázdné rotundy a projdeme mezi dvěma dračími sloupy. „Myslel jsem, že aspoň ty dokážeš logicky uvažovat, Violet.“

„Já? To vy soudíte podle pocitů a bez jakéhokoli důkazu. Moje rozhodnutí dál mu věřit se zakládá čistě na faktech ověřených životem.“

„Vážně oceňuju, že si děláte starosti,“ zavrčí Xaden, v jehož hlase se začíná ozývat ledový tón, „ale ještě jednou se pokusíte diktovat, kdo má spát ve Violetině posteli, a budeme mít problém.“

Garrick nad svým nejlepším přítelem zavrtí hlavou, ale dál už to neřeší. Pokračujeme k hlavnímu kampusu a sledujeme chaotický úklid poblíž ošetrovny.

Zitřejší seznam mrtvých bude bolestně dlouhý.

„Na někoho, kdo má za chvíli čelit nejvýše postaveným šlechticům v království, jsi dost klidná, Sorrengailová,“ poznamená Garrick, když přejdeme po tlustém červeném koberci administrativní budovy.

Chodba je plná lidí v různobarevném oblečení, kteří čekají, až znovu začnou jednání. Dají se rozlišit jen podle erbů vyšitých na šerpách, díky kterým jejich oděv připomíná slavnostní uniformy. Naše provincie Morraine je snadno rozpoznatelná, a jak se k nám začínají otáčet hlavy, dokonce si všimnu zástupců Braevicku.

„Věděla jsem, že to přijde, a mám plán. Dva týdny jsou dlouhá doba, abych stihla promyslet všechny možné scénáře,“ odpovím, když se dav začne pomalu rozestupovat. Myslím, že je to kvůli Xadenovi. Nemůžu jim mít za zlé, že na něho tak civí. Je naprosto úžasný. Ani jim nezazlívám, že před ním couvají. Není jen děsivě mocný, ale taky zásoboval Poromiel zbraněmi a rozdělil navarrský houf.

A je nutné poznamenat, že ne všechny pohledy upřené na něho – na kohokoli z nás tři – jsou přátelské.

„*Víš jistě, že to chceš?*“ zeptá se mě Xaden, když dorazíme k obrovským dvoukřídlovým dveřím velkého sálu.

„*Ona to chce,*“ odpovím, zatímco jeden ze strážců s erbem Calldyru vklouzne dovnitř, nepochybně aby oznámil náš příchod. „*A my to*

potřebujeme. Pořád máš v úmyslu letět s námi?“ Kradmo se na něj podívám. „*Dokonce i za ochranný štít?*“

Magická hranice dělá mnohem víc, než že nás před ním chrání – ochraňuje i Xadena před ním samotným.

Zatne zuby. „*Dokonce i za ochranný štít,*“ potvrdí, když přistoupíme ke dveřím a zbývající strážkyni v modré uniformě pěchoty a s kamenným výrazem ve tváři.

„Předpokládám, že čekáte na mě?“ zeptám se jí.

„Počkejte tady, kadetko Sorrengailová. Doprovodíme vás,“ odpoví, aniž by se podívala mým směrem.

Jak milé.

„Začínám o tomhle setkání znovu pochybovat,“ prohodí Garrick z druhé strany, zatímco si prohlíží po zuby ozbrojený dav shromážděný na chodbě. „Pozvali před Senárium jen Violet, ale zatím nikoho z nás za odchod z Basgiathu a odvedení velké části houfu neomilostnili. Přestože Brennan zastupuje na jednáních o dohodě Aretii, my žádné slovo ve výboru nemáme. Mohlo by se jí tam přihodit cokoli.“

„Taky jsem nad tím uvažovala,“ ujistím ho. „Potřebují mě živou. Pokud ne kvůli Tairnovi, tak určitě kvůli Andarně. Nic se mi nestane.“

„Má tam Lewellena, který reprezentuje Tyrrendor a mávnutím ruky může celé to zatracené místo spálit na popel,“ dodá Xaden.

Pak si založí paže na hrudi a zamračí se na strážkyni. „Spíš si dělám starosti o ně.“

Pravé křídlo dveří se otevře a vyjde druhý strážce.

Když se v nich objeví generál Melgren a s přimhouřenýma očima na mě shlédne přes ten svůj obrovitý nos, sevře se mi žaludek. „Kadetko Sorrengailová, Senárium je připraveno vás přijmout.“ Zabloudí pohledem nejdřív ke Garrickovi a pak ke Xadenovi. „Samotnou.“

„Budu přímo tady,“ řekne Xaden výhrůžně, „hned za těmihle dřevěnými dveřmi, které visí pár centimetrů nad zemí.“

„*Bud' hodný.*“ Mám co dělat, aby mi nezacukaly koutky.

Melgren mě uvede dovnitř, ale ani na okamžik neodtrhne pohled od Xadena.

„*To se nikdy nestane,*“ odpoví, než vstoupím do sálu. „*Pevně věřím, že se dokážeš ubránit, ale řekni jediné slovo, a vyrvu ty dveře z pantů.*“

„*Ty jsi takový romantik.*“ Spěšně si prohlédnu nové uspořádání místnosti a všimnu si dlouhého stolu, který s mnoha židlemi, bezpochyby aby se ke stolu vešli všichni účastníci jednání, zabírá celou délku sálu. Na bližším konci sedí čelem ke mně šest šlechticů v bohatě vyšíváných kabátcích a róbách, kteří zastupují šest navarrských provincií. Díky matce je všechny znám, ale když přistoupím blíž a položím ruku na opěradlo židle, jen jeden z nich mi věnuje unavený úsměv.

Lewellen.

„*Nenapadlo tě na poslední chvíli ještě něco dalšího?*“ zeptám se Andarny, zatímco Melgren obejde stůl a posadí se napravo od vévodkyně z Morraine.

„*Ne, nic,*“ odpoví.

Tak jdeme na to.

„Vyřídíme to rychle,“ vyštěkne vévodkyně pisklavým hlasem. Když hlasitě vzdychne, na hrudi jí poskočí obrovský rubín. „Máme tři dny, během kterých musíme dospět k dohodě, a potřebujeme každou hodinu.“

„Naprosto s vámi souhlasím –,“ vyhrknu.

„Generál Melgren nám sdělil potřebné informace, které jsme posléze prodiskutovali s králem,“ přeruší mě vévoda z Calldyru, který sedí přímo naproti mně, a pohladí si krátkou světlou bradku. „Od této chvíle jste přidělena k –“ Zaletí pohledem k Melgrenovi. „Jak tomu říkáte?“

„K operační skupině,“ přispěchá na pomoc Melgren, který mě ze svého místa pozoruje tak upřeně, až mě to děsí.

„K operační skupině,“ zopakuje vévoda, „která se vypraví hledat a přivést sedmý dračí druh s cílem zvýšit naše počty a snad i zlepšit naši schopnost likvidovat veniny.“

Sáhnu do kapsy uniformy a vytáhnu dva složené listy papíru. Rozložím ten první. „Máme-li souhlasit s účastí, zde je seznam Andarniných požadavků.“

Vévodkyně z Elsumu povytáhne tmavé obočí a vévoda z Lucerasu sebou cukne.

„Nejste tu od toho, abyste vznášela požadavky,“ napomene mě vévodkyně z Morraine. „Zatímco vaší matce jsme neskonale vděční, vás dosud považujeme za dezertérku.“

„Za dezertérku, která zachránila tuhle akademii, ochranný štít a naše království, a to se nezmiňuju o tom, že jsem před pár hodinami uvnitř

těchto zdí zlikvidovala *několik* veninů. A to všechno jsem dokázala, aniž bych podléhala navarrskému velení.“ Nakloním hlavu. „A jelikož žádný z vás nevelí aretijskému houfu, nenechám se jen tak komandovat. Navíc to nejsou moje požadavky, ale *její*.“

Moje slova způsobí, že se většina šlechticů na svých křeslech ošije.

Lewellen zvedne ruku, a tak mu podám list. První krok splněn. Zatímco si pročítá požadavky, koutky jeho úzkých rtů se zavlní úsměvem. „Některé z nich jsou... jedinečné.“

„Stejně jako ona,“ odvětim a zahájím krok číslo dva. „Vezmu si šest jezdců –“

„*Vy* si nevezmete nikoho,“ přeruší mě Melgren. „Jste kadetkou druhého ročníku a *dovolíme vám* zúčastnit se výpravy jen proto, že potřebujeme vašeho draka. Už bylo rozhodnuto, že operační skupinu povede kapitán Grady, vzhledem k jeho obrovským zkušenostem za nepřátelskými liniemi.“

Srdce mi spadne do kalhot. „Můj profesor KPJ?“ Ne, ne, ne, takhle to být nemělo. Sevru papír s Miřiným jménem na první řádce.

„Přesně ten,“ přikývne Melgren. „Kapitán o vás ví, můžete tedy očekávat, že se vám ozve hned, jakmile dohodneme podmínky spojenectví s Poromielem a on sestaví skupinu dle vlastního výběru.“

Dle vlastního výběru. Ucítím, jak ve mně narůstá síla a začíná mi vřít v krvi. „Což bude přinejmenším zahrnovat poručíka Riorsona, že?“

Všichni šlechtici pohlédnou na Melgrena.

„Riorsonova účast je na Gradyho uvážení.“ Melgren mi bez váhání oplátí upřený pohled.

„Tairn a Sgaeyl nemůžou být rozděleni,“ argumentuju.

„Což nejspíš znamená, že Riorson bude mezi vybranými,“ prohlásí Melgren s tolika emocemi, jakými oplývá strom. Není divu, že ho máma zbožňovala. „Ale jak už jsem řekl, rozhodnutí závisí na kapitánově uvážení.“

Na kapitánově uvážení. Krev mi *zabzučí*. „Možnost rozhodnout o členech výpravy je jedním z Andarniných požadavků.“ Vyhovět Andarně bylo v každém důkladně promyšleném scénáři divokou kartou, na niž jsem spoléhala.

„Pak bude jedním z těch, kterému nevyhovíme.“ Melgren si složí ruce do klína. „Jedná se o vojenskou operaci, a ne o třídní výlet, takže se nepripouští žádná diskuse.“

„*Nepoletíme*,“ prohlásí Tairn.

„*Musíme letět!*“ vyhrkne Andarna zvýšeným hlasem.

Zmačkám papír, který držím v ruce. „*Má pravdu. Musíme letět.*“ Andarna si to zaslouží, to především. A pokud existuje šance, že draci vědí, jak porazit veniny nebo vyléčit Xadenu, pak skutečně nemáme jinou možnost. „*Všechny možné cesty.*“ Což znamená, že se musíme podřídit.

„Můžeme tuhle záležitost považovat za uzavřenou?“ zeptá se vévoda z Calldyru.

To rozhodně ne, krucinál.

„Jistě,“ prohlásí Melgren.

„Pouze pokud splníte Andarniny požadavky.“ Zvednu bradu. „Myslím, že oba – Andarna i Tairn – dali jasně najevo, že jsou víc než ochotní odejít – nebo spíš odletět – z Basgiathu.“

Melgrenovi se zachvěje chřípí a já potlačím vítězoslavný pokřik. „Splnění dalších požadavků tedy ještě zvážíme.“

„V tom případě je to uzavřeno,“ oznámí vévoda z Calldyru. „Výborně. Díky tomuto vývoji by mohlo vyjednávání proběhnout snadněji.“

„Přinejmenším by pomohlo, kdybyste dovolili letcům *vstoupit* do kvadrantu,“ dodám, zatímco mi frustrace spaluje hrud.

„Když nevládnou svými schopnostmi a nedokážou se ochránit?“ odfrkne si Melgren. „Jezdci je sežerou zaživa.“

„Není to jeden z důvodů, proč u nás nechce Poromiel tyto vojenské složky nechávat?“ zeptá se vévodkyně z Morraine a Melgren přikývne.

Nejsou to *vojenské složky*. Jsou to kadeti, kteří potřebují být v bezpečí ochranného štítu.

Vévoda se poškrábe na krku. „Budeme o tom přemýšlet. Připouštím, že letci, kteří by se o sebe dokázali v kvadrantu postarat, by tento bod vyjednávání do značné míry urovnali.“

Myslím si přesně to samé.

„Můžete se vzdalit, kadetko,“ nařídí mi Melgren.

„Doprovodím vás,“ ozve se Lewellen a vstane od stolu.

Vložím zmačkaný papír do kapsy a přejdou po kamenné dlažbě ke dveřím. V duchu se snažím sesbírat kousky svých roztržštěných očekávání. V žádném případě nedokážu odhadnout, jestli budeme moct Gradyho lidem věřit.

„Podívám se na to,“ pošeptá mi Lewellen a mávne seznamem Andarniných požadavků. „A mezitím,“ – vytáhne z kapsy kabátce vzkaz o velikosti dlaně – „jsem byl požádán, abych vám tohle nenápadně předal.“

„Děkuju,“ řeknu ze zvyku a vezmu si od něho kus papíru.

Dvakrát zaklepe na dveře a strážce otevře levé křídlo, kterým vyjdu ven. Cestou na chodbu otevřu list a poznám rozmáchlý Tecarusův rukopis.

Máte tři dny na dodržení vaší části dohody.

Zatraceně. To nevypadá, že bychom měli na výběr. Zvednu hlavu a zjistím, že na mě čeká celá naše letka a všichni jako stěna černé a hnědé brání moři barevných halen a rób.

„Jak to šlo?“ vyzvídá Imogen.

„Dej jí vteřinu,“ napomene ji Rhiannon.

Když se dveře za mnou zavřou, přelétnu všechny pohledem a potom upřu oči na Xadena, který rychle překoná vzdálenost mezi námi. „Celý plán šel do kopru.“

Což znamená, že ten, který držím v ruce, nesmí selhat.

Oknem proudí ranní světlo, a když zvony v kampusu odbijí osmou, zamrámám a pomalu se probudím. Na parapetu leží vrstva sněhu, ale obloha je poprvé od zimního slunovratu jasně modrá.

Krucinál, nejenom, že jsem konečně spala, ale dokonce jsem si *přispala*. Možná to bylo tím, že jsem předešlý večer strávila s Imogen v tělocvičně, anebo citovým propadem, který jsem zažila poté, co jsem Rhi a Taře svěřila, proč je podle mě Grady ten nejhorší velitel, který by měl vést Andarninu misi. Ale díky bohům jsem se za celou noc ani jednou neprobudila. Musela jsem usnout hned, jakmile jsem se uvelebila v posteli s knihou o navarrském dovozu před podepsáním obchodní smlouvy v Ressonu, kterou mi podstrčila Jesinia, když jsem ještě celá vztekla přišla navštívit Sawyera. Zvednu hlavu z polštáře a najdu ji zavřenou na nočním stolku s Xadenovou dýkou místo záložky.

Rty se mi zvlní nepatrným úsměvem nad jeho pozorností. Nejspíš už jsem spala, když se mu po každodenním jednání s Brennanem,

Lewellenem a od včerejšího odpoledne i vévodou Lindelem, u kterého žili s Liamem v pěstounské péči, podařilo dostat do postele. Zavrtím se pod teplou přikrývkou a vzhledem k pozdní ranní hodině předpokládám, že už je Xaden vzhůru, ale k mému překvapení tvrdě spí s jednou paží pod polštářem a s druhou, kterou zdobí čerstvá růžová jizva, položenou na přikrývce mezi námi. Se sevřeným srdcem si ho prohlížím, protože ničeho jiného prostě nejsem schopná, i když to trvá jen krátce. Bohové, je tak krásný. Má uvolněnou tvář a veškeré napětí, které je obvykle patrné na jeho čelisti i ramenou, překvapivě chybí. Minulý týden pro něho byl obzvlášť těžký. Neustále se cítil rozpolcený mezi povinnostmi jezdce a zvládáním odpovědnosti za Aretii, a to vše v prostředí, které ji neuznává. Tak ráda bych se ho dotkla, ale raději to nutkání potlačím. Stejně jako já od bitvy skoro nespí, takže jestli může ještě pár minut nerušeně odpočívat, ať si je užije.

Pomalu a tiše, jak to jen jde, se přesunu na kraj postele, posadím se a chvíli pohupuju nohama pár centimetrů nad zemí. Vlasy mám pořád trochu vlhké, jak jsem si je večer po koupeli zapletla, takže je rychle rozčešu a modlím se, aby mi co nejrychleji uschly, než bude zase čas vyrazit do zimy. Jakmile odložím hřeben na noční stolek, protáhnu se rychlostí, která ze všeho nejvíc připomíná lenochoda –

Kolem pasu se mi omotá stín, odhrne mi vlasy a vzápětí mě Xaden otevřenými ústy políbí do prohlubně mezi ramenem a krkem.

Ach, *ano*.

Zasténám. Sotva na kůži ucítím jeho jazyk a zuby, okamžitě mi po páteři přeběhne žár a zvrátím hlavu. Přesune se rovnou k nejcitlivějšímu bodu na krku, jako by moje tělo byla mapa, k níž zná legendu jen on. Zapletu mu prsty do vlasů a prohnu se v zádech. Ztraceně, přesně ví, jak mě během několika úderů srdce vyzvednout ze země až do nebeských výšin.

„Jsi moje,“ zavrčí a rukou mi vklouzne pod noční košili a vyhrne ji až ke stehnům.

„Jsi můj,“ odpovím a zatahám ho za vlasy.

Drsně a opojně se mi zasměje do krku a pohladí mě po stehnech, než mě popadne kolem pasu a přitáhne k sobě.

Pustím ho, a když padnu zády na matraci, celá místnost se zatočí. Vidím jen Xadenu. S potměšilým úsměvem se nade mnou vzepře jen

v pyžamových kalhotách a pevným stehnem mi vklouzne mezi nohy. „Jsem tvůj,“ vysloví jako slib. Z intenzivního pohledu v jeho očích zatajím dech.

Bohové, když se na mě takhle dívá, mám pocit, že se mi každou chvíli roztrhne hrud.

„Miluju tě tak moc, až to bolí.“ Pohládím ho po horké, nahé kůži a konečky prstů přejedu po jizvě nad srdcem. Pak pokračuju dolů k pevným liniím jeho břicha.

Ostře se nadechne. „Výborně, protože přesně tak miluju já tebe.“ Pohybem stehna vyvolá neuvěřitelně příjemné tření a najednou je *všude*. Vymaže mi z hlavy veškeré myšlenky kromě té, jak se k němu dostat co nejlíže.

Hladí každou moji křivku a ústy laská každý centimetr kůže na mém krku. Žilami mi proudí touha, jako by byla plamen, který musí zažehnout každické nervové zakončení, zvláště když skrz tenkou látku noční košile vezme do zubů jednu moji bradavku.

Zakňourám a spojím mu prsty za krkem. *Bohové*, tak strašně ho potřebuju.

„*Toble je můj oblíbený zvuk.*“ Jeho slova mi obalí mysl, zatímco rukou klouže vzhůru po stehně, dokud si nezačne pod košilí hrát s okrajem mého spodního prádla. Sakra, úplně z toho taju. „*Překonává ho jenom to tvoje tiché lapání po dechu chvíli předtím, než se uděláš.*“

Klouby prstů mi přes tu otravnou látku přejede po klitorisu, a když se ústy přesune k druhému nadru, zhoupnu se v bocích. Dělí nás příliš mnoho pitomého oblečení.

Zvedne hlavu a upřeně sleduje, jak zareaguju, když mi pomalu vklouzne prsty do kalhotek. A pak je najednou *přímo* tam, hladí a provokuje, dráždí to citlivé místo a nakonec, díky zatraceným bohům, zatlačí přesně tam, kde to potřebuju.

„Xadene,“ zasténám. Tělem se mi prožene síla, a když mi závodní rychlostí sežehne každou kost, žílu a centimetr kůže, praštím hlavou o polštář.

„*Rozmyslel jsem si to.*“ Vklouzne do mě dvěma prsty. „*Toble je můj oblíbený zvuk.*“ Zajede ještě hlouběji a lehce je pokrčí. Pak je nepatrně vytáhne ven.

Zatajím dech a jemu se koutek úst zvedne v úsměvu, ze kterého se mi stáhnou vnitřní svaly kolem jeho talentovaných prstů. Síla v mém nitru zabzučí a zkroutí se do pevného uzlu. Sevřu mu ramena a zabořím prsty do jeho znamení vzpoury.

„*Jak chceš, abych si tě vzal, Violet?*“ Svráští obočí a znovu mi zatlačí palcem na klitoris. Energie ve mně zavibruje. „*Když ležíš na zádech a máš mě nad sebou? Když přede mnou klečíš na čtyřech s vystrčeným zadkem? Když se opíráš o zed, takže do tebe můžu vrážet tvrději? Když na mě obkročmo sedíš, takže můžeš krotit moje tempo? Pověz mi, co chceš.*“

Krotit jeho tempo? Když jsem s ním, něco takového je jen iluze. Ve vteřině, kdy se mě dotkne, si se mnou může dělat, co chce. Jsem jenom jeho.

„Jakkoli.“ Žár mě spaluje tím nejsladším možným způsobem a Xadenova slova ještě víc rozdmýchávají jeho plameny. Nezáleží mi na tom, jak se do mě dostane, hlavně aby to udělal teď hned, zatraceně.

Zablýskne se mu v očích. „Cítím to. *A tebe.*“ Ještě vteřinu na mě hledí a potom se skloní a ústa nechá viset sotva pár centimetrů nad mými rty. Zrychlí pohyby prstů a v mém nitru narůstá touha tak silně, že jediný způsob, jak bych to mohla přežít, je roztříštit se na tisíc kousků. „Jsi žhavá a rozpálená a zatraceně dokonalá.“

A já ho chci celého, nejenom jeho prsty. Cítím na stehně, jak je tvrdý, a potřebuju, aby se pohyboval ve mně. A se mnou. Nespoutaně, divoce, nezkontně. Jen nemůžu najít správná slova, ne když je rozhodnutý připravit mě o dech.

Sáhnou po zářivém onyxovém vláknu, které spojuje naše mysli, a zatímco se mi zrychluje dech, vliju do něj svoji čirou, naléhavou potřebu.

„*Violet,*“ zasténá se zatnutými zuby. Mezi obočím se mu objeví vrásky, jako by se snažil držet zpátky.

Proč by to potlačoval? Proč by nás chtěl zastavit? Patřím mu, ale on je taky můj. Copak si nepamatuje, jak nám to spolu skvěle jde? Ze všech sil svírám pouto a vzpomenu si na zničenou skříň a ten nadpozemský pocit, když ve mně tepal, tvrdě a tak zatraceně hluboko, když jsme se ztráceli jeden v druhém, když jsme dýchali stejný rozžhavený vzduch, když jsme nežili pro nic jiného než pro vrchol dalšího přírazu.

Síla zauzlovaná v mém nitru začne *planout*. Zbarví mi kůži do ruda, a pokud ji nějakým způsobem neuvolním, hrozí, že spálí všechno, čím jsem. Bohové, když si představím, jaké by to bylo, kdyby se mě něžně dotýkaly jeho stíny, kdyby mě obklopovaly tisícerm pohlazení, kdyby –

Svěsí hlavu a čelo přitiskne k mému. Chvěje se, kůže se mu orosí potem. „Zatraceně, *lásko.*“

V tom hrdelním zasténání, chraplavém a plném zoufalství je něco, co mě s dalším pohybem jeho prstů strhne přes hranu. Snažím se ovládnout, ale síla zapraská, a zatímco se rozpadám na kusy, vlevo se zableskne. Jak mě zalévají vlny rozkoše, stahují mě dolů a zas a znovu mě táhnou k vrcholu, na jeden zadrhávající se úder srdce zaplaví okolní prostor stíny.

Ucítím pach hořícího dřeva a Xaden se oběma rukama pevně chytí čela postele. Jeho tvář zkroucená utrpením způsobí, že ve zlomku vteřiny vystrážílivím. Vypadá, jako by prožíval nesnesitelnou bolest.

„Xadene?“ zašeptám a natáhnou se k němu.

„Nedotýkej se mě.“ Vyzní to napůl jako požadavek a zároveň jako úpěnlivá prosba.

Ruce mi klesnou na hrud', a když vyhledám naše pouto, je vybledlé a *utěsněně* stěnou chladného onyxu. „Co se děje?“

„Potřebuju prostor,“ vyštěkne.

„Dobře.“ Vylezu zpod něj, vstanu a všimnu si ohořelé díry v nočním stolku vedle postele. Aspoň jsem se zlepšila natolik, že nezapaluju stromy. „Je tohle dost daleko?“

„Nevím, jestli bys byla dost daleko, i kdybys žila v některém z ostrovních království,“ zamumlá a zklidní dech.

Co to ksakru znamená? „Cože?“ Zmateně pozoruju, jak se začíná znovu ovládat a pak pokývne hlavou, jako by si byl opět jistý sám sebou.

„Zapomněl jsem.“ Pomalu pustí čelo postele a posadí se na paty. Přejede si rukama po stehnech a pak je spustí podél boků. „Probudil jsem se, a když jsem tě uviděl sedět na kraji matrace, natáhnout se k tobě byla ta nejpřirozenější věc na světě. Jenže na mně už není *nic* přirozeného. Krucinál, omlouvám se, Violet.“

Aba. „Taky jsem zapomněla.“ Ve vteřině, kdy se mě dotkl rty. „Nemáš se zač omlouvat a neříkej, že na tobě není nic přirozeného –“ *Počkat.* Usměju se. Tohle se dá jednoduše vyřešit. „Vlastně jsi nám právě prokázal ohromnou laskavost.“ Vrátím se k posteli a Xaden ke mně trhne hlavou. „Nic špatného se nestalo, Xadene. Dotýkal ses mě úplně všude, dokonce i uvnitř, a jsem naprosto v pořádku. Dej mi dvě vteřiny, než znovu skočím do postele, a taky budeš v naprostém pořádku.“

Pomalu zavře oči a ukáže na čelo postele. „Nebudu v pořádku.“

Zadívám se na tmavé dřevo, ale to nestačí, musím se naklonit ještě

KAPITOLA TŘI

trochu blíž. Teprve pak si všimnu dvou nepatrně vybledlých míst, sotva o odstín světlejších než původní nátěr, přímo v místech, kde se desky dotýkal palci. Přitisknu si ruku na břicho, jako bych tím dokázala zabránit, aby se mi nesevřel žaludek.

On právě přijímal energii?

Existují dva důvody, proč jezdečtí kadeti nedostávají stejnou letní a zimní dovolenou jako ostatní. Zaprvé, civilistům se obvykle moc nezamlouvá, když se po jejich vesnicích potulují draci. Zadruhé, vychovávat válečné tygry vyžaduje zamykat jejich klece pro případ, že by se obrátili proti sobě... nebo proti vám.

— NAOSTRĚTE DRÁP: PŘÍRUČKA PRO PROFESORY
OD PLUKOVNICE TISPANY CALTHEOVÉ

KAPITOLA ČTYŘI

Zavrtím nad těmi dvěma nepatrnými značkami hlavou. „To nic není. Vlastně tam sotva něco vidím.“ A Xadenovy oči vypadají z téhle vzdálenosti úplně stejně. Ať už udělal cokoli, ani vzdáleně se to nepodobalo tomu, co se událo během bitvy.

„Protože jsem to zastavil.“ Vstane z postele na opačném konci a couvá, dokud stehny nenarazí do psacího stolu. „Ucítil jsem to ve chvíli, kdy vzrostla tvoje síla, a vzpomněl jsem si, proč jsem sám sobě slíbil, že se tě nedotknu. A myslel jsem, že mi bude stačit, když se o tebe postarám, ale pak jsem se octl tak ztraceně blízko...“ Sevře desku psacího stolu tak pevně, až mu zbělají klouby na rukou, a zaletí ke mně pohledem. „Nemůžu dovolit, abych nad sebou v tvé blízkosti ztratil kontrolu. Ani náznakem.“ Pohled mu sklouzne na čelo postele. „Takhle ne. V žádném případě.“

Zabolí mě na hrudi a zhluboka se nadechnu, abych zpomalila tlukot srdce, které běží jako o závod. Pokud opravdu přijímal energii... „Můžu k tobě? Nedotknu se tě.“

Přikývne. „Už jsem v pořádku. Mám to pod kontrolou.“

Bosýma nohama přejdu po studené podlaze a zastavím se před ním. Když v jeho očích neobjevím ani stopu červené barvy, vydechnu úlevou. „Žádná rudá.“

Svěsí ramena. „To je dobře. Okamžitě jsem to zastavil a necítil jsem, že bych si něco vzal, ale zjevně se to stalo.“

„Brusný papír by té barvy sebral víc než ty.“ Ohlédnu se k čelu postele, jen abych se ujistila, že se mi to nezdálo. „Stěží tam něco vidím, a to ještě jen když se na to zaměřuju.“

„Přijímal jsem energii, aniž bych na to pomyslel. Aniž bych se vědomě rozhodl. A kdybys to byla ty?“ Zastrčí mi vlasy za ucho. „Nikdy bych si to neodpustil.“ Ztěžka si povzdechne.

Bolest v hrudi je najednou intenzivnější. „Chystáš se podlehnout zá-
dumčivosti a pokusíš se mě odehnat? Předem tě varuju, že nic takového nedovolím.“

„Ne.“ Stočí koutky úst vzhůru. „Jen si myslím, že je dobře, když se vyhýbáme činností, při kterých bych se mohl přestat ovládat. Je to jediný způsob, jak ti zajistit bezpečí. A přestože bych chtěl, abys utekla co nejdál, jsem příliš sobecký, než abych se tě vzdal.“

Pomalu přikývnu, protože se rozhodně nemíním hádat o něco, co je pro něj typické.

„A pro tvou informaci, ta tvoje vzpomínka byla *zatraceně* žhavá. Užil jsem si každou vteřinu.“ Polkne a znovu pevně sevře hranu stolu, jako by svého rozhodnutí najednou litoval.

Svraštím obočí. „Vlastně nevím, jak jsem to udělala. Ovládají čtenáři myšlenek sdílení vzpomínek? Nebo jde o záležitost našeho pouta? Stalo se nám to už přece víckrát.“

Opět mu povyskočí koutek rtů a jeho sevření povolí. „Nemám ponětí. Nikdy jsem to s nikým jiným nezkoušel.“ Náznak se změnil v plnohodnotný úsměv a mně se hned dýchá o něco snadněji. „Poprvé se to stalo, když jsem seděl v taktické místnosti a za boha jsem tě nemohl dostat z hlavy. Pak ses ke mně natáhla, zoufale ses snažila využít sílu, protože do té doby jsi dosáhla jen toho, že jsi večer předtím málem podpálila celý kampus. Nechal jsem tu vzpomínku působit, částečně abych ti pomohl, ale hlavně proto, abys prožívala stejné peklo jako já.“ V jeho přiznání není cítit ani náznak provinilosti. „A teď se obleč. Nejspíš jsme zaspali snídani.“

Vzhledem k právě prožitému dramatu se připravíme v relativně normální atmosféře. Rychle si obvazem omotám koleno, abych udržela česku na místě, a pak na sebe naházím zbytek oblečení. Než si přes tílko natáhnu zbroj, Xaden přiskočí a zašněruje ji se stejnou zručností, jako když mi ji sundává. I když tahle činnost trvá výrazně déle než ta druhá. „Včera v noci jsi byl dlouho venku,“ prohodím, zatímco zápasí s tkanicemi. „Souvisí to s příjezdem vévody Lindella?“

„Jo.“ Jemně zatáhne, abych narovнала ramena.

„Jsem vděčná, že spíš tady,“ poznamenám a Xadenovy prsty se zastaví. „Dorazili představitelé všech tří nejvýznamnějších tyrrendorských rodů. O dvou z nich je známo, že jsou věrní pouze provincii, a u třetího se předpokládá totéž.“ Ohlédnu se přes rameno. „Nebyl to Lindell, díky komu se tobě i Liamovi dostalo správného výcviku ke vstupu do kvadrantu?“

Xaden přikývne. „Byl, ale měl v tom prsty i Lewellen.“

Povytáhnu obočí. „Melgrena určitě napadlo, že by mohl začít s čistým štítem. Na chodbách panuje zmatek a nejspíš by si toho nikdo z velení nevšiml.“ *Bud' opatrný.* Ta dvě poslední slova dodám jen očima.

Znovu přikývne a já se zadívám před sebe, když se vrátí k utahování korzetu. „K vyhlazení tyrské šlechty mě nepotřebuje zabíjet. Oficiálně jsem jenom poručík a nemám mít během jednání žádné slovo, a přesto tvůj bratr chce, abych mluvil za Aretii. Hotovo.“ Zaváže tkanice a pak mi vyrazí dech, když mě před odchodem ke stojanu se zbraněmi políbí pod ucho.

„Díky. Chceš to?“ zajímám se a začnu si zapínat vrchní díl uniformy.

„Sedět na jednání?“ zeptá se a upraví si pouzdra na meče.

„Mluvit za Aretii. A všechno jim povědět.“ Přejdu pokoj a cestou k psacímu stolu si začnu zaplétat vlasy do obvyklé koruny, zatímco Xaden se na mě dívá s výrazem, který nedokážu rozluštit. „Jednou jsi prohlásil, že jsi spokojený s tím, jak všechno běží, ale já nevím, jestli se tě na to někdy někdo... ptal.“

Nakrčí obočí. „V Aretii vládne Shromáždění. Já pouze vlastním pevnost, což je nejspíš dobrá věc, jelikož jsem... no, venin. Na bitevním poli se to hodí, ale pro vládce to není moc dobrá vlastnost.“

Zatnu svaly, abych sebou netrhla, a pokračuju ve splétání vlasů.

„Nicméně se snažíme dohodnout podmínky, za kterých tu může aretijský houf zůstat, a Lewellen si zřejmě myslí, že se mu od Tauriho podaří

získat zpátky aspoň meč mého otce, ale všechno je hrozně zamotané. Pokud nezůstaneme, Poromiel odejde. Pokud Navarra nezvládne v Basgiathu ochránit letce, Poromiel odejde. Kdyby někdo někoho zabil – což se tady stává –“

„Poromiel odejde,“ tipnu si a sáhnu po sponkách na psacím stole, abych s jejich pomocí zajistila cop. Nemohla jsem si *nevšimnout*, že použil termín *my*. Mám sto chutí mu povědět, že na jedné z těch věcí hodlám v následujících osmačtyřiceti hodinách aktivně pracovat, ale Xaden to nechce vědět, a skutečnost, že se před pár minutami přestal ovládat, jeho postoj jen utvrzuje.

„Přesně. Dva letci z třetího ročníku si včera večer poblíž velkého sálu vjeli do vlasů s Prvním křídlem a všichni skončili v kaluži krve.“ Začne si strkat dýky do pouzder na stehnech. „Pokud není Tauri ochotný přijmout civilisty, pak Poromiel slibem, že nebude útočit na naše základny, vůbec nic nezíská. Jedinými podněty, na které slyší, jsou zbraně a bezpečí letců.“

„Vždyť stačí, aby Poromiel uzavřel dohodu pouze s Aretii, a dosáhne obojího,“ upozorním, když Xaden začne zasouvat na místo *moje* dýky, pěkně jednu po druhé, do pouzder na stehnech i těch na hrudi, která mám všité do uniformy.

„A kdo teď zní jako separatista?“ Zvlní se mu rty. „Kdybychom měli stabilní ochranný štít, pak možná. Ale víme, že slábne, a i kdyby se to nedělo, když se naposledy Tyrrendor pokusil odtrhnout, nedopadlo to –“ Nakloní hlavu, jako by se zaposlouchal, a pak se s dusotem rozběhne ke dveřím a prudce je otevře. „Děláte si ze mě srandu? Ještě jsme si ani nestačili dojít do koupelny.“

A máme zpátky jeho tvrdou stránku, kterou ukazuje všem ostatním. Ni jak se nesnažím potlačit úsměv. A v duchu skáču radostí, že jsem jediná, komu ukazuje svoji něžnější tvář. „Kdo je to?“ zeptám se a popadnu z opěradla židle koženou bundu.

„Jsi v pokoji s mojí *malou sestrou* a máš tu drzost ptát se *mě*, jestli si z tebe dělám srandu?“ vyštěkne Brennan. „Obvykle jsem poměrně benevolentní ohledně toho, že spíš v její posteli a odvracím hlavu, když si vzájemně vyměňujete sliny, ale za půl hodiny máme jednání a potřebuju s tebou předtím mluvit.“

„Dobré ráno, Brennane,“ zavolám a vklouznu do rukávů.

„Ahoj, Violet,“ odpoví.

„Mám hlídku,“ řekne Xaden.

„To je pravda,“ potvrdí Garrick odkudsi zezadu.

„Kolik lidí tam je?“ Protáhnu se pod Xadenovou paží a vytřeštím oči. Chodba je *plná*. Čeká tam Brennan, Garrick, Lewellen, Bodhi a Imogen. Každodenní vyjednávání se na Lewellenovi i Brennanovi výrazně podepsalo. Bratr má pod očima tmavé kruhy a Lewellenovi každým dnem houstne prošedivělé strniště, jako by byl příliš unavený anebo zaneprázdněný, aby se oholil. „Umřel snad někdo? Proč nikdo z vás nezaklepal?“

„Protože je zlá.“ Garrick ukáže na Imogen, která se napravo ode mě opírá o zed.

„Violet se potřebuje vyspat, sakra.“ Imogen k němu trhne hlavou. „Vzhledem k tomu, jak odpočatě vypadáš *ty*, musel ses v posteli Niny Shrensourové vyspat dosyta. Určitě to pro ni bylo zklamání.“

„Zatraceně.“ Bodhi má co dělat, aby nevypřskl smíchy.

Garrick se pomalu usměje a v levé tváři se mu objeví důlek. „Dej si pozor, Imogen. Zní to trochu, jako bys žálila.“

„Kdo by ksakru žálil na *letkyni*?“ Pohledem mu slibuje rychlou smrt.

„Jasně.“ Brennan si promne kořen nosu a Lewellen zavrtí hlavou a poodejde. „Podívejte, potřebujeme jen Riorsona.“

„Má pravdu. Neotravujte s hloupostmi, děcka. Jsme uprostřed války,“ ozve se Mira z opačné strany krátké chodby. Má zarudlé tváře a stále viditelné otlačeniny od leteckých brýlí.

Okamžitě se usměju. „Zvládla jsi to!“ Děkuju, bohyně Amari, máme osmačtyřicet hodin a kousek.

„Myslel jsem, že se vrátíš nejdřív dnes večer.“ Brennan povytáhne rezavé obočí.

„Teine byl plný síly.“ Miřin úsměv by rozřízl sklo, ale aspoň se snaží. Trvalo jí měsíce, než se vyrovnala se zjištěním, že Brennan žije. Kdoví, jak dlouho zabere, než se zvládne vyrovnat s matčinou smrtí, za kterou podle jejího názoru může Brennan. „Nesu novinky a pár listů.“

Potřebuju, aby všichni odešli, a to *hned* – musím se dozvědět, co je to za novinky.

„Děkuju,“ řekne Brennan a vrátí pozornost zpátky ke Xadenovi. „Tohle je důležitější než hlídka.“

Xaden vyjde na chodbu a cestou mi přejede rukou po bedrech. Pak vyrazí za Brennanem do hlavní chodby, kde čeká Lewellen s Garrickem.

„Měl bych o něčem vědět?“ zajímá se Bodhi a mezi obočím mu vyskočí dvě ustarané vrásky, zatímco Mira shazuje batoh z ramene.

„Jsme v pohodě,“ ujistí ho Brennan, zatímco celá čtveřice zmizí za rohem.

„Je dobré vědět, že tu člověka potřebují,“ zabručí Bodhi a přistoupí blíž, zrovna když Mira doplní náš hlouček. „Nejspíš na hlídku budeme muset vyrazit sami, Imogen.“

„Přišla jsi na to?“ zeptám se Miry, protože už nedokážu vydržet ani vteřinu.

„Zprv, Felix ti posílá dárek.“ Vytáhne z batohu usměrňovač a s úsměvem mi ho podá.

„Díky bohům.“ Vydechnu úlevou a sevřu v prstech kovem chráněnou skleněnou kouli, která mi poskytuje aspoň zdání toho, že mám svůj signet pod kontrolou.

„A pak mám tohle.“ Když vytáhne dřevěný disk pokrytý runami určený k procvičování, nepatrná jiskřička naděje v mé hrudi se rozhoří plamenem. „Trissová je génius.“

Spadne mi brada. Do disku jsou vyryté tři runy, ta uprostřed slouží k levitaci a překrývají ji další dvě, které vypadají jako runa pro odstínění hluku a runa pro teplo. Tu nejvzdálenější od středu – teplo – přerušuje malý zelený výhonek pro nový růst. „Jak jsi to dokázala?“ Je téměř nemožné udržet klidný tón.

„Poté, co mě to málem vyhodilo do povětří a vymrštilo jako projektil,“ – úsměv jí zvedne koutky úst – „jsme pozměnili materiál, do něhož jsou runy vyryté, aniž bychom je zničili nebo změnili jejich tvar. Ukázalo se, že Kynnová je vládkyně půdy,“ řekne Mira.

„Bojová sekyra ovládá růst rostlin?“ ztlumím hlas.

„Nemusíš šeptat, Vi,“ zakření se Mira. „Zvukový štít je aktivní, přestože jsme přitom zneplatnili runu tepla. Měl by nás kryt až téměř na konec chodby.“

„Víš to jistě?“ zeptám se.

„Ano. Runa je na dotek chladná a...“ Mira položí do středu levitační runy zlatou minci a ta se začne *vznášet*. Možnost anulování runy je ohrožující. Zajímalo by mě, jak se to dělá, aniž by to ovlivnilo ostatní runy. Je to vážně neuvěřitelné. „Máme to. Není to bez rizika, ale můžeme to spustit.“

Srdce mi začne tlouct jako splašené. „Můžeme zachránit vyjednávání.“ Letci zůstanou a já dodržím dohodu s Tecarusem.

„Pokud budou souhlasit,“ podotkne Imogen pomalu. „A ty přece moc dobře víš, že nic takového se nestane.“

„Pozor, někdo jde,“ oznámí Bodhi a trhne bradou k hlavní chodbě. Zvolna se k nám blíží Brennan s pohledem zabodnutým do země, jako by o něčem hluboce přemýšlel. „Vyrážíme.“

„Ostatním se o tom zatím nezmiňujte,“ varuje nás Mira a rychle zastrčí disk do batohu u svých nohou. „Musíme dát Senáriu šanci udělat správnou věc, a čím méně lidí o tom ví, tím méně jich bude popraveno za vlastizradu.“

Bodhi a Imogen přikývnu, a když se chystají odejít, něco mě napadne. „Hele, co jste potřebovali? Proč jste tu vlastně čekali?“ zeptám se Imogen.

Bodhi si zastrčí ruce do kapes a pokračuje v chůzi. Imogen pohlédne na procházejícího Brennana. „Jen jsme se chtěli ujistit, že jsi... se dobře vyspala,“ zavolá přes rameno, než zmizí za rohem.

Bodhi. Garrick. Imogen. Sevře se mi žaludek. Ujišťují se, že mě Xaden nezabil.

„Vypadáš děsně,“ prohodí Mira, když k nám přistoupí Brennan.

„Taky se tak cítím.“ Přejede si rukou po obličeji. „Poromielská politika se vůbec nepodobá té naší. Mám jen pár minut, než se budu muset vrátit zpátky a prosit na kolenou lidi z Cygnisenu, aby zůstali u vyjednávacího stolu. Žádná strana není ochotná udělat kompromis.“

„Myslela jsem, že touha nenechat se zabít veniny je k tomu rychle přiměje,“ prohlásí Mira a nakloní hlavu stejně jako naše matka, až se mi stáhne hrdlo.

„To já taky.“ Zavrtí hlavou. „Ale všichni se shodli jen na tom, že letci si dnes můžou prohlédnout kvadrant s jezci prvního ročníku z jejich letky – ti očividně nejsou tak hrozní –, a schválili operační skupinu, která letí s tebou,“ poví mi.

„Kam přesně letí?“ vyštěkne Mira a popojde blíž ke mně.

„Posílají nás hledat zbytek Andarnina druhu,“ odpovím místo Brennana.

„Cože?“ Vytřeští oči, až se bojím, že jí vypadnou z důlků.

„Andarna si to přeje. Měla jsem ti to povědět před tvým odletem, ale v té době ještě jednalo Empyreum.“ Při pohledu na její vyděšený výraz se mi provinile stáhne hrdlo. „Stejně by letěla. Ale takhle mohla Andarna přinejmenším vznést pár požadavků.“

„Ty jsi to dovolil?“ pohlédne zlostně na Brennana.

„Miro –“ začnu.

„Zmlkni, *kadetko*, teď hovoří důstojníci,“ okřikne mě.

Taková drzost.

„Kromě našich potřeb královna Maraya doufá, že by sedmý druh, vzhledem ke stáří Andarnina vejce, mohl vědět, jak porazit veniny.“ Brennan není daleko od toho, co nás taky napadlo. „Tahle naděje je to jediné, co drží Poromiel u stolu, Miro. Pořád s nimi vyjednáváme o bezpečnosti letců a s Navarrou o možnosti, aby tu aretijiští kadeti mohli zůstat. Vždyť víš, pod funkčním ochranným štítem. Je to mnohem složitější, než to vypadá.“

Mira se naježí. „Mám jednoduchou otázku. Pověděl jsi jim, že naše sestra poletí přes území, které je nejspíš ovládané nepřítelem a obsazené vyvernami, na příkaz *nějakého pitomce*, jen přes tvoji mrtvolu?“

„*Větší starosti by měli mít o to, co se stane, až je najdeme*,“ zavrčí Tairn. „*Pokud se celý dračí druh rozhodl odejít – a schovat se –, určitě se jim nebude líbit naše vměšování.*“

„*To nemůžeš vědět.*“ Jeho slova Andarně očividně ublížila.

„*Jsi naivní, jestli si myslíš něco jiného.*“ Tairnův tón je najednou ostřejší a Andarna naše spojení přeruší. „*Andarna se musí připravit,*“ pronese Tairn. „*A ty taky. Je víc než pravděpodobné, že nás tato mise zabije.*“

Anebo by nás mohla zachránit. Zatracený pesimista.

„Nemohl to odmítnout.“ Pevně sevřu usměřovač. „Aretia potřebuje dalšího draka z Andarnina druhu, který by zapálil jejich ochranný štít.“

Mira ke mně prudce otočí hlavu, oči se jí znovu rozšíří hrůzou a pak se jí sevrou do úzké škvíry a probodne Brennana pohledem. „Tak proto jsi mě poslal, abych zhodnotila stav ochranného štítu? Abys věděl, kolik máš času, než využiješ naši sestru jako herního pěšáka?“

„Tak to *nebylo*.“ Zatne čelist. „Jen se ji snažím podporovat.“

„Tohle *nedovolím*. Máme šest měsíců, Brennan!“ Vrazí ruku do batohu a vytáhne svazek listů. Praští ho s nimi do hrudníku, hned vedle jmenovky se jménem Aisereigh. „Podle rychlosti, s jakou ochranný štít slábne, se do šesti měsíců zhroutlí, a to jen pokud budeme mít štěstí. Spočítala jsem to. Najít Andarnin druh může trvat celá *desetiletí*. Než se to povede – *pokud vůbec* –, bude dávno po Aretii. Chceš zbytečně riskovat Violetin život?“

Žaludek se mi sevře. Šest měsíců? Doufala jsem, že máme aspoň rok nebo dva, než se ochranný štít rozpadne. Fajn, trochu se nám to zkomplikovalo, ale ať se propadnu, jestli Xaden už podruhé přijde o svůj domov.

„Šest měsíců.“ Brennan zatěká pohledem mezi dveřmi do Ridocova a Rhianonina pokoje, jako by v hlavě počítal.

„Ne. Tohle je typ mise, z jaké se jezdci nevracejí.“ Mira couvne a prohlíží si bratra, jako by to najednou byl cizinec.

No, tak to je uklidňující.

„Tohle dalece přesahuje nás tři. Stovky tisíc civilistů čelí v Poromielu útoku.“ Zastrčí si papíry do náprsní kapsy a povzdechne si. „Samozřejmě, že ji nechci ohrozit, ale nedovolí mi, abych ji doprovázel. Už jsem se na to ptal.“

„Najdi jiný způsob.“ Mira zavrtí hlavou. „Nemůžeš Violetin život obětovat kvůli úplně cizím lidem.“

„Teď zniš jako máma.“ Ta slova mu vyletí z pusy úplně sama, ale buď mu k dobru, že když s Mirou zalapáme po dechu, aspoň sebou cukne a svěsí hlavu. „Zatraceně.“

„Jak se opovažuješ zmiňovat naši matku, když ani nenosíš její jméno?“ Vytáhne z batohu disk s runami a znovu ho s ním praští. Brennan má co dělat, aby ho chytil. „Podívejte, co jsem celý týden dělala, *podplukovnicku Aisereighu*. Nevím, jestli by se to mámě líbilo.“

Sakra. Tohle rozhodně *není* klidný, nevzrušený způsob, jakým jsme to Brennanovi chtěly povědět.

Bratr se svráštěným obočím zkoumá disk. „Já to nechápu.“

„Našly jsme způsob, jak letcům v Basgiathu zajistit bezpečí,“ objasní Mira.

Brennan se dál prohlíží disk a pak mu to dojde. Zbledne a koutky úst mu poklesnou. „Ty chceš –“

„Ano. A ty bys měl najít zrcadlo,“ přeruší ho Mira a přitáhne jeho pozornost. „Obětovat členy rodiny něčemu, co se považuje za větší dobro, je zbraň přímo z matčina arzenálu.“ Pak bez dalšího slova odejde.

Poplácám ho po rameni. „Vezmi to na Senárium.“

„S tím nebudou nikdy souhlasit.“

„Oba víme, že je to jediný způsob, jak uzavřít tohle spojenectví.“

Přikývne. „Právě toho se bojím.“

Nikdy nezapomínejte, že dračí jezdci jsou vybírání, cvičení,
a dokonce vychovávání ke krutosti. Očekávat soucit od jezdce je chyba,
protože se žádného nedočkáte.

— JAK PORAZIT DRAKY, TAKTICKÝ PRŮVODCE
OD PLUKOVNÍKA ELIJAHU JOBENA, KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA PĚT

Za pár hodin si začínám být jistá, že dnešní den je ten nejdelší v mém životě. Shromažďovací sál je plný sotva ze čtvrtiny a je dokonalým místem, kde čekat na novinky. Přesně to my tři děláme, když Sawyer odpočívá a primáni provádějí letce po kvadrantu. Sedíme – zády ke stěně pro případ, že by se některý navarrský jezdec pokusil vyjádřit svůj názor – a čekáme, až Brennan a Mira přinesou nové zprávy.

Xaden se taky ještě nevrátil.

Nevědět, jestli se po kampusu nepotulují další veninové, je vážně děsivé, ale kdyby tady byli, Xaden by je vycítil. To pomýšlení je podivným způsobem uklidňující.

„Ta venina u Jackovy cely měla stříbrné vlasy,“ zamumlám, zatímco loupu dýkou jablko tak, že slupka zůstává v jednom dlouhém kuse. „To bylo zvláštní, že?“

„Vlasy nakonec zešednou všem. To mi na tom včerejším útoku připadá zvláštní ze všeho nejmén. Jak dlouho tu budeme čekat, než se dozvíme, jestli nás obvinili z vlastizrady?“ Ridoc poklepe prsty o silnou desku dubového stolu. „Pojďme uskutečnit plán B dřív, než se další skupina děsivě koordinovaných temných vládců pokusí osvobodit Barlowea.“

„Existuje důvod, proč se tomu říká plán A. Buď trpělivý,“ napomene ho Rhi, která sedí vpravo od něj a prohlíží si knihu o tyrrském tkaní, kterou mi Xaden věnoval dávno předtím, než jsem si uvědomila, že mě má připravit na runy. „Fakt pochybuju, že Aretijskou dohodu sepsali během pár hodin.“

„Počáteční fáze si vyžádala třináct dní vyjednávání.“ Zrovna doloupu jablko, když klenutými dvoukřídlymi dveřmi vběhne dovnitř vytáhlý primán, ale dýku odložím, až když zamíří k plně obsazenému stolu v části vyhrazené pro První křídlo. Okamžitě jim začne vykládat něco, co vypadá jako pikantní drb. „Kdy budou primáni hotoví?“ zeptám se.

Ať šlo o cokoli, novinku zřejmě zachytil vítr a rychle se šíří od středového stolu, což je patrné na fascinující sérii otáčejících se hlav a po dechu lapajících kadetů.

„Nemám tušení,“ zahučí Rhi a otočí stránku. „Jen doufám, že jde o mírumilovné sblížení, protože jsem si poměrně dost jistá, že tu probíhá jakýsi milostný trojúhelník mezi Avalynn, Baylorem a Kaiem. Normálně bych tomu nepřikládala význam, Aetosovi bylo loni taky jedno, kdo s kým spal –“

„To přece není pravda.“ Ridoc si odfrkne a dloubne do mě ramenem.

Ohlédnu se, abych se ujistila, že Dain nic z toho nezaslechl, ale zjevně je ponořený do rozhovoru se skupinou terciánů, včetně Imogen a Quinn.

„– ale oni se pořád...“ Rhi nakrčí nos. „Provokují. V tomhle nepřátelském prostředí to nijak nepomáhá začlenění letců, a taky to narušuje jejich skupinovou dynamiku.“

Ridoc přestane poklepávat prsty a všimne si vzorce, který sleduju. Novinka se šíří od jednoho kadeta ke druhému a jezdci začínají vybíhat ze sálu. „Vidíš to?“

Přikývnu, zastrčím dýku do pouzdra a nedojedené jablko nechám na stole. „Rhi.“

Zavře knihu a vzhledne.

„Myslíš, že vyhrají?“ zeptá se vzrušeně brunetka z Třetího křídla a prudce odloží cínový šálek.

„To ani náhodou. Vždyť by to byla jatka,“ odpoví její soused. Zachytí můj pohled, ale rychle sklopí oči a vstane od stolu. Popadne koženou bundu a nechá pít na stole.

„Něco se děje.“ Rychle se rozhlédnu po ostatních stolech a naskočí mi husí kůže. Ve shromažďovacím sále zůstali jen aretijští jezdci.

Když dovnitř vpadne podsaditý kadet, všichni tři vyskočíme od stolu. Podle označení je to primán a na jmenovce má napsáno Norris. Pak si strhne kapuci a objeví se známý obličej.

„Baylore?“ Při pohledu na paniku v hnědých očích a ustarané vrásky na tmavě hnědém čele člena naší letky se mi mezi lopatkami usadí zlá předtucha.

„Jsou tady!“ křikne přes rameno a do sálu vběhne Sloane.

Popadnu bundu, vyskočím od stolu a setkám se s primány uprostřed sálu. „Co se děje?“

„Musíš něco udělat.“ Sloane se podívá na Rhiannon. Od chvíle, kdy z mámy vysála život, se mi nedokáže podívat do očí. „První křídlo se na nádvoří zmocnilo letce z Perutě chvostů a nutí ho k zápasu.“

Sevre se mi žaludek. Kdyby prolili třeba jen jedinou kapku letcovy krve, mohlo by to znamenat konec mírových vyjednávání.

„Beinhavenová mu vyhrožuje nožem,“ téměř zavýje Baylor.

Tohle má na svědomí *velitelka křídla*? Na světě neexistuje dost slov o pěti písmenech. Článek čtyři, odstavec čtyři... potřebujeme dalšího velitele křídla.

„Pohněte,“ nařídí Rhiannon a všichni se rozběhneme ke dveřím. Když se otočím k terciánům, proklouzne kolem mě Ridoc.

„Daine!“ zavolám. Prudce trhne hlavou a jeho známé hnědé oči vyhledají mě. „Potřebujeme tě.“ Aniž bych čekala na odpověď, vystřelím za svojí letkou a cestou si oblékám bundu.

Dain mě dohoní, než se dostaneme ke vzdálenější straně společných prostor a zbytek aretijských jezdců není daleko za ním.

Když se vyřítíme z rotundy na nádvoří, rychle přehlédnu shromáždění a snažím se pochopit, co se vlastně děje. Před pódiem se dav zřetelně rozděljuje na dvě skupiny. Většina navarrských jezdců stojí nalevo a aspoň polovina z nich se odporně šklebí, zatímco Caroline Ashtonová poblíž vzdáleného schodiště zjevně vybírá sázky. Zbytek se nedostal přes rozzuřený dav aretijských jezdců a letců hádajících se přímo před –

Najednou mám srdce až v krku.

Aura Beinhavenová stojí přede všemi a drží jednu z dýk, které obvykle nosí upevněné na pažích, přitisknutou na snědém krku vyděšeného letce z prvního ročníku.

A v dohledu není nikdo z velení.

„Najděte své letky a všemi prostředky se snažte zmírnit napětí,“ rozkáže Dain, zatímco sbíháme ze schodů a vrháme se do zástupu.

„Kéž bychom se něco takového někdy učili,“ zabručí Ridoc.

„Jsou vpředu. Pojďte za mnou,“ vybídne nás Baylor a začne prorážet dav, jako by to nic nebylo. Díky tomu ho můžeme snadno následovat. Přestal padat sníh, ale jak slunce klesá za hory, začíná se rychle ochlazovat.

„Pusť ho!“ zazní vysoko nad ostatními Catin hlas, zrovna když dojdeme k čelu shromáždění. Baylor ustoupí a já spatřím Maren, která drží Cat kolem pasu a brání jí vyrazit k linii navarrských jezdců chránících Auru.

„Můžeš tu výzvu klidně přijmout ty, protože on to zjevně neudělá.“ Terciánka z Druhého křídla drží hrot meče jen pár centimetrů od Catina břicha.

„S radostí!“ vykřikne.

Zatraceně, tohle místo se proměnilo v sud s prachem, kterému stačí jediná jiskra, a vybuchne.

Sevřu v dlaní dýku a vyrazím vpřed dřív, než mě zabrzdí zdravý rozum. Postavím se před Cat a zvednu na terciánku výhrůžně bradu. „Takhle se k našim kadetům nechováme.“

„Oni *nej*sou kadeti!“ pohrdavě se usklíbne.

„Neslyšela jsem, že by sis na ně stěžovala, když během bitvy odnášeli tvoji mladší sestru na ošetřovnu.“ Imogen se kolem mě procpe dopředu a přinutí mě ustoupit. „Ale jestli hodláš zvednout zbraň,“ – tasí vlastní meč – „tak to udělej v souboji s někým, kdo je ve stejném ročníku jako ty, Kaveh.“

Quinn se protáhne z druhé strany a přiměje Neve, jednu z našich terciánek – letkyň –, schovat se za ni. Pak skloní hlavici jedné z dvojbrýťých seker k zemi a zaujme bojový postoj naproti klukovi z Prvního křídla, který se zdá být dvakrát větší než ona. „V prvním ročníku jsem ti nakopala zadek a klidně to udělám znovu, Hedley.“

Využiju příležitosti a zvednutou paží přinutím Cat couvnout do bezpečí naší letky.

„Budu bojovat!“ zaječí.

„To nemůžeš.“ Volnou rukou ji chytnu za paži. „Nemůžeš, Cat. Kdybys prohrála –“

„Byla bys hrozně smutná, že jsi ztratila rivalku?“ Přimhouří tmavé oči a podívá se na mě. „Nebo tě víc děsí pomýšlení, že bych mohla vyhrát a znovu ti dokázat, že jsem lepší partie pro –“

„Zmlkni.“ Mám co dělat, abych s ní nezatrásla. „Za ochranným štítem svoje schopnosti neovládáš, tak se přestaň snažit manipulovat s mými emocemi. Tady se *nedá* vyhrát. Kdybys začala krvácet, přišli bychom o šanci uzavřít spojenectví, a já nehodlám ztratit členku letky kvůli kravinám Prvního křídla. A kdybys vyhrála a ublížila jezdce, jen bys tím potvrdila, že jsou jejich obavy ohledně letců oprávněné.“

Její výraz zjihne a na vteřinu vypadá přesně jako její starší sestra. „Nikdy nás nepřijmou.“

„Ani nemusí,“ ujistím ji. „Protože *my* už jsme vás přijali.“

„Výzva! Výzva! Výzva!“ začne nalevo od nás kdosi pokřikovat a k jeho skandování se brzy připojí řada navarrských jezdců.

Zatraceně.

Není nic horšího než mentalita davu.

„Tenhle zbabělec odmítá přijmout výzvu velitelky křídla!“ překřičí Aura celé shromáždění, když pomocí nižší magie zesílí svůj hlas. „Ale budu shovívavá a spokojím se klidně s někým jiným. Zvolte si svého šampiona a sledujte, jak zemře.“

„Tohle je porušením Kodexu!“ Dain nabere loktem navarrského kadeta z Třetího křídla a protlačí se skrz řadu jezdců. „Výzvy jsou možné jen v přítomnosti profesora.“

„Na základě čeho vznášíš námitku, Aetosi?“ zavrčí Aura.

Dav ztichne, ale ticho se zdá být ještě nebezpečnější než skandování, protože všichni teď pozorně sledují, co se tu odehrává.

„Zůstaň tady,“ poručím Cat a vmáčknu se mezi Imogen a Quinn.

„Článek čtyři, odstavec čtyři.“ Dain popojde k Auře se zvednutými dlaněmi. „Prámem a povinností velitele křídla je udržovat –“

„Článek dva, odstavec dva,“ zařve Aura a přejede ostrím dýky letci po krku. „Jezdci, kteří nepatří do velícího řetězce kvadrantu, se nesmí plést do záležitostí kadetů. A *ty* už dávno nejsi součástí velení.“

Navarrští jezdci souhlasně zabručí a napětí roste jako bubliny v hrnci s horkou vodou, které chybí k varu už jen jediný stupeň. Basgiath způsobil, že až příliš snadno proléváme něčí krev.